

วัดพุทธ ยุค เกษตรกรรมพอเพียง

© สมณะโพธิรักษ์

สารบัญ

ย้อนยุคคำสอนพ่อท่าน ____ ๖

วิเคราะห์บทความ “รอย จน และน้ำตา” ____ ๑๐

แยกแยะ “คน ๓ สถานะ” ____ ๒๐

เจาะลึก “คนจน” ____ ๒๓

คน “เล็กจน” แล้ว.....แต่ไม่รวย ____ ๒๘

จำแนก “คนรวย” ____ ๓๖

“กามโกศ” ๑๐ ชั้น จากพระไตรปิฎก ____ ๔๓

ทบทวนสรุป “คนจน” และ “คนเล็กจน” ____ ๔๘

ความเข้าใจใน “กามโกศ” จากพระไตรปิฎก ____ ๕๐

“บุญนิยม” นิยม “ให้” “ทุนนิยม” นิยม “เอา” ____ ๕๘

“คนรวย” ในแบบ “บุญนิยม” เป็นคนประเสริฐ ____ ๖๐

พุทธศาสตร์แก่จน ➔ รวยได้ ____ ๖๓

รู้จักกิน รู้จักใช้ ได้พัฒนาคุณธรรมตามลำดับ ____ ๖๓

ส่วนตัว “จน” ส่วนกลาง “รวย” สังคมอยู่เย็นเป็นสุข ____ ๗๐

สังคมกสิกรรมเป็นเครือญาติพึ่งพากันได้ ____ ๗๐

“รวย” แบบบุญนิยม ผู้ “จน” มหัศจรรย์ ____ ๗๕

คุณค่าของเศรษฐกิจพอเพียง และ เศรษฐกิจบุญนิยม ____ ๗๘

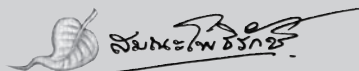
คำนำ

หนังสือ “**วิถีพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง**” นี้ เกิดขึ้นมา เป็นเล่มในเวลาอันสั้นมาก เพราะอาตมามาเพิ่งได้คิดเมื่อไม่กี่วันนี้เองว่า งาน “**เกษตรแห่งชาติ**” ที่จะจัดขึ้นในบริเวณมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี วันที่ ๒-๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ นี้ ชาวไทยจำนวนหนึ่งในประเทศไทยนี้แหละ ก็ได้มีโอกาสร่วมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในบริเวณงานนี้กับเขาด้วย ก็น่าจะมีหนังสือสักเล่ม เป็นการสื่อความรู้ความเข้าใจเรื่อง “**เศรษฐกิจ**” ตามประสาที่ไม่ใช่ผู้รู้หรือปราชญ์ทางเศรษฐกิจ แม้แต่ความเป็น “**เศรษฐกิจพอเพียง**” ก็ด้วย เขาทั้งหลายนี้ก็เกิดทุนใส่หัวใส่เกล้า นำมาประพุดติปฏิบัติกันไปตามประสาเท่าที่รู้เท่าที่เข้าใจ กระทั่งเกิดกระทั่งเป็นไปได้อย่างสุดกำลังของคนจำนวนนี้เขาสามารถ

เมื่อท่านมาในงานได้มาสัมผัส “**สิ่งที่ปรากฏ**” จริงกันแล้ว ก็ จะรู้จะเห็น “**ความจริง**” นั้นๆ ด้วยตัวท่านเอง ว่า เป็นไหน แค่นี้

อย่างไรก็ดี ความเป็นได้เป็นจริงที่เกิดขึ้นนี้ ก็เกิดจากความรู้ ความเข้าใจของพวกเรา ตามที่ได้พยายามสื่อออกมาเป็นหนังสือเล่มนี้ โดยอาศัยการเทศน์ของอาตมา และ “**ท่านจันทร์**” (สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์) ช่วยด้วย เทศน์แล้วก็เรียบเรียงพิมพ์ออกมาอย่างถ้วน ดังที่ท่านเห็นอยู่นี้แล

เรา **ไม่ใช่** นักเศรษฐศาสตร์เลย เราเป็นแค่ผู้ใส่ใจในธรรมะ และประพุดติธรรมตาม “**วิถีพุทธ**” แบบที่เรารู้เราเชื่อมั่นว่าสัมมาทิฐิ เราเข้าใจเศรษฐศาสตร์แค่ที่พยายามสื่อออกมาในหนังสือ “**วิถีพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง**” นี้ เท่านั้น กรุณาตรวจเตือนติติงเราด้วยเถิด

 สมณะเพชรกรณ

๒๓ ก.พ. ๒๕๕๐

พุทธที่ไปนิพพาน : วิถีพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง

วันอาทิตย์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

โดย.....พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

และ.....สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ (ท่านจันทร์)

พุทธที่ไปนิพพาน ตอน ๑ :

วิถิพุทธ

ยุค

เศรษฐกิจพอเพียง

ท่านจันทร์ : พุทฺโธ ชัมโม สังโฆ กราบนมัสการ
พอท่านด้วยความเคารพครับ

เจริญธรรมญาติโยมสาธุชน ผู้มีใจใฝ่ในพระนิพพาน
ทุกชีวิต ณ โอกาสนี้เรามาชพบปะเจอจะเจอกัน ในช่วง**“พุทธที่ไป
นิพพาน”** รายการ**ทุกขปัญหาชีวิต** ถ่ายทอดสื่อโทรทัศน์ สื่อ
วิทยุ สื่ออินเทอร์เน็ต และสื่ออื่นๆอีกหลายสื่อ เสริมสร้าง
พลังใจใฝ่พระนิพพาน วันนี้ ตั้งใจจะนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับ
เรื่อง**ความมรย-ความจน** โดยหัวข้อที่ตั้งไว้ เมื่อสักครู่นี้พอท่าน
เปรยว่า จะนำเสนอเรื่อง**“วิถิพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง”** จะ
นำเสนอความหมายขยายความอธิบาย เรื่อง**คนจน คนเล็กจน
และคนรย**

● ท่านอั้งชิต์

ย้อนยุคคำสอนพ่อท่าน

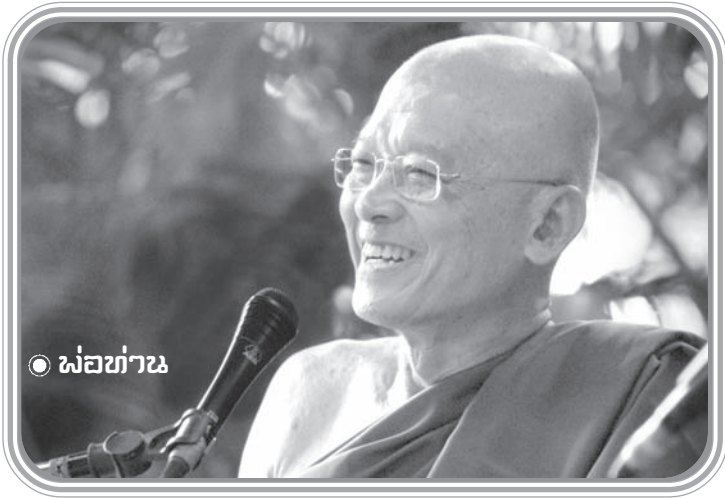
ก่อนหน้านี้ สิบ ยี่สิบปีล่วงแล้ว พ่อท่านได้ให้
 โสลกธรรมเกี่ยวกับเรื่อง*คนจน-คนรวย* เท่าที่จำได้มีความว่า
 “คนจนยังจนเพราะทำเป็นรวย คนจนอาจรวยเพราะทำเป็นจน
 คนรวยอาจจนเพราะทำเป็นรวย คือทำตนเป็นคนรวย คนรวย
 ยิ่งรวยเพราะทำตนเป็นคนจน” คิดว่าคงไม่ผิด

พ่อท่าน : ไม่ผิดหรอก

ท่านจันทร์ : มีผู้รับรอง

พ่อท่าน : มี ๔ นัย

ท่านจันทร์ : มี ๔ นัย เป็นโสลกธรรมที่พ่อท่านให้ไว้

เมื่อนานแล้วดังกล่าวมา ฉะนั้นจริงๆคนรวย-คนจนนี้ ตามนัยที่มีปรากฏในโคลงธรรมนี้ น่าจะมีความหมายถึงการทำตน มากกว่าภาวะของความเป็น คือถ้าเป็นคนจนและทำตัวเป็นคนจนนะ โอกาสรวยมี คนจนถ้าทำตนเป็นคนรวยนี้ โอกาสจนยิ่งๆขึ้นมี อยู่สูงมาก คนรวยยิ่งถ้าเป็นคนรวยแต่ทำเป็นคนจนนะ อันนี้ ยิ่งรวยมากขึ้น

พ่อท่าน : นัยอันนี้ลึกซึ้ง เดี่ยวค่อยติดตามฟัง

ท่านจันทร์ : และคนรวยยิ่งรวย เพราะทำเป็นคนจน

พ่อท่าน : นัยนี้แหละยิ่งลึกซึ้ง

ท่านจันทร์ : ครับผม ผมเคยได้ยินคนจีนคนหนึ่ง เป็นตั่งนั้น คนไทยนี้แหละซื้อสายจิ้น ได้ให้คาถาเกี่ยวกับเรื่อง

คาถาศรชฐี ความมั่งคั่งร่ำรวยไว้อย่างน่าพิงมากทีเดียว บัดนี้ เขาตายไปแล้วนะ เขาพูดว่า ผมอยากจะฝากคาถาศรชฐีไว้สัก ๓ ข้อ ๑.ขยันหา ๒.ชี้แจงใช้ ๓.ประกอบด้วยประพฤติปฏิบัติไปเถอะ ๓ ข้อ ไม่รวยมากก็รายน้อย ยิ่งดีนะมีข้อ ๓ นะ ขยันหา ชี้แจงใช้ ประกอบด้วยประพฤติดี ไม่รวยมากก็รายน้อย ก็จริงนะไม่รวยมากก็รายน้อย

เมื่อสักครู่นี้ก่อนเข้าสู่รายการได้ฟังวิทยุ คือฟังเทศน์ นั้นแหละ องค์นี้้องค์นี้เทศน์ก็ฟังนะ เพราะว่าถู่พื้นห้องอยู่ ๒ ห้อง แล้วก็ฟังโน้นฟังนี้ไปด้วยเป็นการเสริมสร้างความรู้ จบจากการเทศน์ของพระสงฆ์องค์เจ้าแล้ว ก็มีรายการทางเอฟเอ็ม คลื่นหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่ง พูดอยู่เสมอๆนะชวนคนสวดมนต์ อธิษฐานจิตแบบนี้แบบนั้น แล้วก็บอกถ้อยคำที่เธอพูดบ่อยมากที่สุดเลยนะ เป็นคำสร้อย ขอให้รวยๆ เฮงๆ ขอให้รวยๆ เฮงๆ แล้วพูดวนอยู่อย่างนั้นแหละ ขอให้รวยๆ เฮงๆนะ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น นอกจากบทสวดอ้อนวอนร้องขอและขอให้รวยๆ เฮงๆ ดูเหมือนว่าจะเป็นถ้อยคำที่คนส่วนใหญ่พากันต้องการพากันปรารถนาไม่ใช่น้อย ทุกวันนี้เวลาคนเราอายุพรกัจะอายุพรให้มีความมั่งคั่งร่ำรวย นัยว่า..ถ้ามีความมั่งคั่งร่ำรวยได้ ก็เป็นความสำเร็จของชีวิต เพราะทุกวันนี้ คำว่า **คนดีมีศีลธรรม**แทบไม่พูดถึงกันแล้ว มักจะพูดว่า คนดีมีเงิน อาจจะต้องสั้มยผู้ปกครองในยุคเผด็จการที่บอกว่า “งานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข” ตั้งแต่นั้นเรื่อยมา คนก็ไม่ได้มองเห็นเงินเป็นพระเจ้านะ แต่

กลับมามองเห็นเงินเป็นบิดาของพระเจ้าไปเสียนี้

วันนี้ประเด็นที่เตรียมไว้ เมื่อก็ก่อนที่พ่อท่านจะเข้าสู่รายการ ท่านได้เปรยว่า จะนำเสนอประเด็นเรื่อง **“วิถีพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง”** มีท่านผู้หนึ่งรีบส่งบันทึกล้นๆมาเลยทีเดียว

“ไม่ทราบว่าคุณเรายังกระหายอยู่ ยังหิวอยู่ จะพอเพียงได้อย่างไร เหมือนเราหิว เราต้องกินจนอิ่ม แล้วถึงจะพอได้ ไม่ใช่หรือ ยังไม่ได้กินเลย ท้องยังไม่อิ่ม จะพอได้อย่างไร”

อันนี้เข้าใจว่า คงจะต้องการนำมาสู่ประเด็นนี้ แล้วก็ขอเรียนให้พี่น้องได้รับทราบสักนิดหนึ่ง เมื่อคืนนี้ ประมาณสามหุ่มเศษๆ ถึง ๔ หุ่ม สันทนากับพระมหารูปหนึ่งแห่งวัดสุทัศน์เทพวรารามที่รู้จักคุ้นเคยกัน ถึงเรื่องต่างๆหลายเรื่อง มีอยู่เรื่องหนึ่ง ท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านไปสัมผัสพื้นที่ในเขตภาคเหนือ ภาคอีสาน โดยเฉพาะภาคเหนือ ไปพบคนชนบทกำลังอยู่ในภาวะกู้หนี้ใช้หนี้ หมายความว่าไปกู้หนี้เอามาใช้หนี้ แล้วก็กู้หนี้เอามาใช้หนี้ กู้หนี้เอามาใช้หนี้ นับวันสถานการณ์จะหนักหนาสาครยิ่งขึ้น พระมหารูปดังกล่าวได้ตั้งข้อสังเกตว่า ภายในอีกไม่นานนี้วิกฤติเศรษฐกิจขนาดใหญ่ในประเทศไทยจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และบุคคลที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ ขอโทษนะ ...“พระ”

ถามว่า ทำไม“พระ”จึงได้รับผลกระทบมากที่สุด พระมหาวัดสุทัศน์เทพวรารามรูปนั้นได้ให้ธรรมาธิบายว่า ผลกระทบดังกล่าวนี้จะกระทบถึงขนาดที่เรียกว่า องค์กรปกครองคณะสงฆ์สูงสุดนี้จะอยู่ไม่ได้เลยทีเดียว ถามว่า ทำไมจึงจะอยู่ไม่ได้

ท่านบอกว่า เศรษฐกิจวิกฤติที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ จะหนักหนาสาครรมาก มากกว่าปี'๔๐ เพราะว่าจะได้รับผลกระทบกันทั่วหน้า ไม่เฉพาะแต่คนชั้นกลาง หรือคนที่มีเงินเท่านั้น คนจนๆก็ได้รับผลกระทบด้วย แต่ขณะที่คนทั้งหลายนี้จะพากันจนนะ พระนี่ยังรวบอยู่ และนั่นแหละพระจะได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน จนในที่สุดพระก็จะยัง รวบ อยู่ไม่ได้ ด้วยเหตุที่ว่าสังคมทั้งหลายนี้จนกันเป็นแถวเลยทีเดียว จนกันเป็นส่วนมาก

จริงๆท่านพูดเยอะนะ คงไม่นำมากล่าวในที่นี้ แต่รู้สึกว่าคุณพูดของท่านดูมีเหตุมีผล และก็เห็นมุมมองของพระภิกษุรูปหนึ่ง ที่อยู่ในองค์กรปกครองคณะสงฆ์ แต่ก็มองอะไรอย่างตรงไปตรงมาอยู่พอสมควร วันนี้จะขออนุญาตนำพาท่านทั้งหลายไปสู่ประเด็นที่ตั้งไว้ตั้งแต่แรก **“วิถีพุทธ ยุค เศรษฐกิจพอเพียง”** นำเสนอประเด็นที่ว่าด้วยเรื่อง **คนจน คนเลิกจน คนรวย** โดยพ่อกันจะเป็นผู้บรรยาย ขอรบกวนนิมนต์ด้วยความเคารพครับ พ่อท่านครับ

พ่อท่าน : เจริญธรรมทุกคน เรามาลองฟังกันดู ก่อนอาตมาจะเทศน์เรื่องนี้ก็มีคนให้ข้อมูลมา เปิดๆดูข้อมูลต่างๆ เจอข้อมูลอันนี้ ซึ่งเป็นบทความของ **อาจารย์วราภรณ์ สามโกเศศ** เขียนลงใน **นิติน** ตั้งแต่ เดือนกันยา ๒๕๔๙ โน่นนะ

ท่านจันทร์ : ณ ปัจจุบันดูเหมือนจะเป็นรัฐมนตรี

พ่อท่าน : ใช่ ตอนนี้เป็นรัฐมนตรี ก็ลองๆอ่านนำนิดหน่อย อาตมาจะอ่านเร็วๆเพราะว่า ตั้ง ๓ คอลัมน์ ยาว ตัว

หนังสือเล่มนี้คิดเดียว มันคงจะกินเวลาพอสมควร

ท่านจันทร์ : ผมจะช่วยผ่อนแรงพ่อกันได้ไหมครับ จะช่วยอ่านให้ครับ

พ่อกัน : ผมอยากจะทำเอง จะได้เน้นจุดที่ควรจะเน้นมากกว่านะ อะไรที่ผ่านได้ก็จะอ่านเร็วๆ ตรงไหนที่ควรเน้นจะอ่านช้าๆ หรืออ่านเน้น ข้อมูลนี้ เป็นบทความของ *อาจารย์ วราภรณ์ สามโกเศศ* มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ตอนนี้เป็นผู้ช่วยรัฐมนตรีไปแล้ว

ท่านจันทร์ : เป็นรัฐมนตรีช่วยครับ

พ่อกัน : เป็นรัฐมนตรีช่วย ขอภัยไม่ใช่ผู้ช่วยรัฐมนตรี ขอภัยพูดผิด บทความมีชื่อเรื่องว่า **“รวบ จน และน้ำตา”** แหม...ตั้งชื่อได้ไพเราะ อ่านชื่อก็ไพเราะแล้วนะ

วิเคราะห์บทความ“รวบ จน และน้ำตา”

ในโลกที่เต็มไปด้วยความรุนแรง มีความรวบและความจนที่กำลังเกิดขึ้นอย่างน่าสยดและน่าใคร่ครวญ

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ที่ผ่านมา ในช่วงเวลาเพียงครึ่งหนึ่ง ระหว่างคริสต์ศักราช ๑๙๑๗ ที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๑ กับคริสต์ศักราช ๑๙๕๖ เมื่อเกิดการขาดแคลนอาหารในจีนอย่างหนัก หลังจากการใช้นโยบาย “Great Leap Forward”

ของ เหมมา เจ้อ ตุง ประชาชนในโลกนี้ประมาณ ๑ ในทุก ๑๐ คน ที่มีชีวิตอยู่ ถูกยิง ถูกรมด้วยก๊าซพิษ ถูกแทง ถูกเผา หรืออดอาหารถึงตาย โดยมีมือมนุษย์ด้วยกันเองทั้งสิ้น เอาละ ข้อมูลนี้มาจากอาจารย์ที่ในมหาวิทยาลัย เบิร์คเลย์

ปัจจุบัน ณ จุดเริ่มต้น ศตวรรษที่ ๒๑ มนุษย์ก็ยังคงฆ่าฟันกันเองอย่างสนุกมือและไม่ลดละในหลายแห่งของมนุษย์ของโลกจนมนุษย์โดยทั่วไปน่าจะมีฐานะทางเศรษฐกิจที่เลวร้ายสุดๆ

อย่างไรก็ดีมีงานวิจัย โดย Xavier Sala - I - Martin ตีพิมพ์ ใน Quality Journal of Economics (May, ๒๐๐๖) ศึกษาความยากจนและการกระจายรายได้ของโลก ๑๓๘ ประเทศ ระหว่าง ปี ๑๙๗๐ กับปี ๒๐๐๐ พบความจริงที่น่าสนใจหลายประการ งานวิจัยพบว่าสัดส่วนของจำนวนคนยากจนในโลก ปี ๒๐๐๐ ลดลง สัดส่วนดังกล่าว อยู่ประมาณระหว่าง ๑ ใน ๓ ถึงครึ่งหนึ่ง ของสัดส่วนของ ปี ๑๙๗๐ และในด้านจำนวนคนยากจน ก็พบว่าปี ๒๐๐๐ มีคนจนน้อยกว่าในปี ๑๙๗๐ ประมาณ ๒๕๐ ถึง ๕๐๐ ล้านคน นอกจากนี้ยังใช้ดัชนี ๘ ตัววัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในโลกและทุกตัวชี้ให้เห็นว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ในโลก ระหว่าง ๑๙๘๐ และ ๑๙๙๐ ลดลง และเชื่อว่าปรากฏการณ์ฟู่ฟ่าทางเศรษฐกิจของจีนและอินเดียจะมีส่วนช่วยทำให้แนวโน้มนี้ดำรงต่อไป ข้อมูลนานาประเทศเหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะมีข้อบกพร่องมากมายและบางส่วนไม่น่าเชื่อ แต่ก็ควรรับเอาไว้พิจารณา เพราะวากล้นมาจนได้สิ่งที่

เชื่อว่า เป็นความจริง จากงานวิจัยที่ตีพิมพ์ไม่นานมานี้

ถึงแม้ว่าข้อสรุปนี้สะท้อนความเป็นจริง แต่อย่าลืมว่า ความยากจนที่ศึกษาอยู่ในระดับภาพรวม คือมหภาค เราไม่เห็น ความยากจนอย่างยิ่งของบางครัวเรือน และความร่ำรวยอย่างยิ่ง ของบางครอบครัว ซึ่งเมื่อถ่วงเฉลี่ยออกมาแล้ว ก็จะเห็นเพียง ตัวเลขเฉลี่ยรายได้ของคนในประเทศ และถูกนำมาใช้เป็นข้อมูล ในการวิจัย

เมื่อพูดถึงความจนแล้ว ถ้าจะให้สดชื่นหัวใจ ก็ต้อง พูดถึงความรวยบ้างและถ้าจะให้บ้าตลกขบขันไปเลย ก็ลองดูข้อมูล ของคนที่เรียกว่า Richest Rich (RR) ในสหรัฐอเมริกาที่ศึกษา โดย E. Saez และ T. Piketty แห่งฮาร์วาร์ด

RR หรือคนที่รายได้มากกว่าปีละ ๕ ล้านเหรียญสหรัฐฯ คือประมาณ ๑๕๐ ล้านบาท นี่เป็นคนกลุ่มที่รวยที่สุดในสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนเพิ่มมากขึ้น จากร้อยละ ๐.๘๖ ในปี ๑๙๘๐ เพิ่มเป็นร้อยละ ๓.๔๔ จาก ๐.๘๔ นี่นะ โอ้ จาก ๐.๘๖ นี่เป็น ๓.๔๔ ในปี ๒๐๐๐ และลดลง ลดลงอีก ร้อยละ ๓.๑๕ ลด ลงร้อยละ ๓.๑๕ ในปี ๒๐๐๔

ในสหรัฐอเมริกาพวก RR มีอยู่ประมาณ ๑๔,๐๐๐ คน บางส่วนเป็น ซีอีโอ ของบริษัทใหญ่ๆ แต่ก็ไม่น่าจะเกิน ๕๐๐คนที่เหลือก็ได้แก่นักกีฬา นักแสดง ผู้จัดการ Hedge Fund นายความ สื่อที่ประชาชนรู้จักดี(Media Personalities) นักธุรกิจที่ประกอบธุรกิจของตนเอง

ประเด็นสำคัญที่พบก็คือพวก RR นี้ เป็นพวก Working rich (รวยจากการทำงาน) ไม่ใช่ Idle rich (รวยแบบไม่ต้องทำงานก็มีรายได้) เพราะว่าสัดส่วนของรายได้ของพวก RR นี้ ที่เป็นค่าเช่า ดอกเบี้ย เงินปันผลลดลงจาก ร้อยละ ๕๖ ในปี ๑๙๘๐ เหลือเพียงร้อยละ ๒๕ ในปี ๒๐๐๔ กล่าวคือ มีรายได้ที่มาจากทุน ลดน้อยลง ในขณะที่สัดส่วนของรายได้ ที่มาจากค่าจ้าง เพิ่มมากขึ้น นักเศรษฐศาสตร์ฟังแล้วก็เข้าใจทันที

ผู้ไม่ใช่ นักเศรษฐศาสตร์ก็ฟังไป เหตุใด RR จึงรวย แตกต่างจากแรงงานที่เหลือนามากมาย ถ้าระบบเศรษฐกิจไม่มีการผูกขาดหรือไม่มีการเมืองหน้าหนา ถ้าระบบเศรษฐกิจไม่มีอย่างนี้ ที่ทำให้บางคนรวยขึ้นมาอย่างน่าเกลียด โดยอธิบายไม่ได้ว่าอะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลหนึ่งกลายเป็น RR ถ้าระบบเศรษฐกิจไม่มีการผูกขาดหรือไม่มีการเมือง RR เหล่านี้ รักษาความเป็น RR ไว้ได้ตลอดรอดฝั่งและเป็น RR สม่าเสมอ หรือเป็นเพียงบางปี และคำถามที่คนจนอยากจะรู้ก็คือ จะรวยกันเป็นพันเป็นหมื่นล้านไปทำไม เพราะว่าแค่หลักร้อยละกินไม่หมดตลอดชีวิตแล้ว ตราบที่รู้จักใช้เงินและ ไม่เล่นการพนันนี้เขาตั้งข้อสังเกต

เหล่านี้เป็นคำถามที่น่าสนใจ เช่นเดียวกับคำถามสำหรับประเทศ ในยามนี้ว่า RR ของไทยมาจากการเป็นนักการเมืองของรัฐบาล“พลัดพราว” ก็คน

พ่อท่าน(ถามแทรก) : **นักการเมืองของรัฐบาล“พลัด**

พราว” นี้อาตมาไม่เข้าใจ ใส่เครื่องหมายคำพูดด้วยนะคำว่า “พลัดพราว”

พ่อท่าน(อ่านต่อ) : เมื่อโตสว่น สอบสวนอย่างจริงจัง จนพบความฉ้อฉล แล้วจะเอาเงินของประชาชนคืนมาได้มากน้อยเพียงใด และจะอย่างไรให้ RR ขี้โกงเหล่านี้ต้องมีชีวิตที่ลำบากยากเข็ญ ตอนนี้อาฆาตแล้ว

ท่านจันทร์ : ขออนุญาตนัดหนึ่งครับพ่อท่านครับ เอ่อ วันที่เท่าไรครับของข้อเขียนนี้ ขออนุญาตนัดหนึ่งครับ

พ่อท่าน : วันที่ ๒๘ ก.ย. นี้มันไม่ชัดเจน ก.ย.’๔๙

ท่านจันทร์ : ถ้าเป็นเช่นนั้นคงจะเป็นที่ชัดเจน ว่า รัฐบาล“พลัดพราว” นี้หมายถึงรัฐบาลที่แล้วนะนะ

พ่อท่าน : อ้อ...นี้ ๒๘ ก.ย.’๔๙ นี้เอง ตอนนี้อง

ท่านจันทร์ : ก็เป็นข้อเขียนหลังจากรัฐประหารนะนะ

พ่อท่าน : ๒๘ ก.ย.’๔๙

ท่านจันทร์ : ใช่ครับ

พ่อท่าน : อ้อ หลังจากรัฐประหาร ๑๙ ก.ย. (ใช่ครับ) พอดี อ้อ..รัฐบาลพลัดพราว อ้อ..รัฐบาลนี้ ใช่สิ อ้อ..เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้ว

พ่อท่าน(อ่านต่อ) : จะอย่างไรให้ RR ขี้โกงเหล่านี้ต้องมีชีวิตที่ลำบากยากเข็ญเป็นทุกข์กังวลหลังจากเสวยสุขมานาน ต้องถูกฟ้องร้องจนย้ายบ้านเข้ากรง ถูกยึดทรัพย์ ฯลฯ เพื่อจะทำให้เกิดสภาวะ never again กล่าวคือไม่มีคนคิดกระทำ

แบบเดียวกันอย่างไม่อายฟ้าอายดินเกิดขึ้นอีกในบ้านเมืองเรา ในเกาหลีได้นั้น ยอว่าแต่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ หรือว่ารัฐมนตรีที่ติดคุกเพราะคอร์รัปชั่นเลย แม้แต่ประธานาธิบดีก็ยังมีติดคุก ถ้าบ้านเราทำได้ถึงขนาดนั้นเป็นครั้งแรก ก็จะได้รับเสียงเชียร์และความเชื่อถือจากต่างชาติ อย่างท่วมท้น ขอสนับสนุนว่า จริงแท้แน่นอนถ้าทำได้ การยึดทรัพย์และการให้ติดคุกเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชั่นที่ชะงัดที่สุด เมื่อพูดถึงความรวบความจนแล้ว ก็ขอเสริมข้อมูลในเรื่องนี้ให้สมบูรณ์ไปเลย

การศึกษาของธนาคารโลกพบว่า ในโลกที่มีประชากรประมาณ ๖,๐๐๐ ล้านคน มีผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า วันละ ๑ เหรียญสหรัฐ นี่คือรับค่าครองชีพเข้าไปแล้วเพื่อจะได้เปรียบเทียบกันได้ทั่วโลก คือมีรายได้ต่ำกว่าวันละ ๑ เหรียญสหรัฐ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นผู้ยากจนสุดๆ เพราะมีปัจจัย ๔ ไม่ครบ ๑.๑ พันล้านคน ใน ๖ พันล้านนี้มีถึง ๑.๑ พันล้านคน ที่มีรายได้ไม่ถึง ๑ เหรียญสหรัฐ ต่ำกว่า ๑ เหรียญสหรัฐ ส่วนผู้ที่มีรายได้ อยู่ระหว่าง ๑ เหรียญสหรัฐขึ้นไป จนถึง ๒ เหรียญสหรัฐ ก็มีอยู่ประมาณ ๑.๗ พันล้านคน ๑.๗ พันล้านคนก็คือ ๑,๗๐๐ ล้านคน ๑.๗ พันล้านคน เมื่อรวมคนทั้งสองประเภทนี้เข้าด้วยกันแล้วก็จะมีจำนวนถึง ๒.๘ พันล้านคน ๒,๘๐๐ ล้านคน นั่นเอง หรือร้อยละ ๔๖.๗ ของประชากรทั่วโลก

สรุปสั้นๆว่ามีคนเกือบครึ่งโลกที่ยากจน และแต่ละวันในโลกผู้คนกว่า ๒๐,๐๐๐ คน แต่ละวันนะ ผู้คนกว่า ๒๐,๐๐๐

คน ตายด้วยสาเหตุซึ่งโยงใยกับความยากจน ๒๐,๐๐๐ คนต่อวัน ผู้คนที่ตายอยู่ในโลกขณะนี้ ที่ตายสาเหตุเพราะโยงใยจากความยากจน ในจำนวนนี้ ๘,๐๐๐ คน ตายด้วยมาเลเรีย ๕,๐๐๐ คนตายด้วยวัณโรค ๗,๐๐๐ คน ตายด้วยโรคท้องร่วง โรคติดเชื้อทางเดินหายใจและอื่นๆ และอีก ๗,๕๐๐ คนตายด้วยโรคเอดส์

คนที่โลภโมโหสัน เบียดเบียนคดโกงเพื่อนร่วมชาติ และอยากได้รายรับเป็นหมื่นล้านบาท โดยไม่ยอมเสียภาษีกับบาท ซึ่งทรัพย์สินที่ถูกลงไป และภาษีจะช่วยคนยากจนเหล่านี้ ซึ่งส่วนหนึ่งอยู่ในประเทศไทย แต่ตอนนี้จะอยู่หรือเปล่า ไม่ทราบ กรุณาดูตัวเลขการตายของคนยากจนเหล่านี้ในแต่ละวัน และลองจินตนาการว่า พ่อแม่ ลูกเมีย และญาติพี่น้องต้องโศกเศร้า เสียใจ เสียใจตากันในแต่ละวันทั่วโลกมากมายเพียงใด อย่าลืมนะว่าคนจนก็มีหัวใจ เพราะเขาก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกันกับคนรวยเหมือนกัน มีเวลาวางกันแล้ว ลองไตร่ตรองสุภาสิตจินตดัดแปลงนี้หน่อยเถอะ ภาสิตจินตดัดแปลงหน่อยหนึ่งว่า

ภาสิตจินตว่ายัง “ฉันโลภอยากได้รอกเท้าสวยมากๆ จึงต้องฉ้อฉล คดโกง จนกระทั่งฉันได้พบคนชาดวัน ...และคนถือปืน”

พ่อท่าน : นี่คือสุภาสิตจินต ฟังอีกครั้ง “ฉันโลภอยากได้รอกเท้าสวยมากๆจึงต้องฉ้อฉลและคดโกง จนกระทั่งฉันได้พบคนชาดวัน ...และคนถือปืน” คนคนนี้เลยได้คิด หยุคโลกเลย โอ..คนที่กลับตัวได้แบบนี้ ต้อง สาธุ ยกมือไหว้เลย ยอด

เยี่ยมคนผู้นี้ โอ...กินเวลาไปตั้ง ๒๐ กว่านาทีแล้ว

อ้าว.. เข้าเรื่อง ฟังบทความนี้แล้ว ทำให้คิดถึงสภาพของสังคมได้อย่างดี พลโลก ๖,๐๐๐ กว่าล้านคนในโลกขณะนี้ อยู่ในสภาพ ๔๖.๗% คือคนจน ๒.๘ พันล้านคน ใน ๖ พันกว่าล้านในโลก และคนเหล่านี้ก็อยู่กันอย่างลำบากลำบาก อาตมาจะอธิบายถึงคนเหล่านี้ ที่อาตมาจะอธิบายนี้เป็นความรู้ของอาตมา อาตมาไม่ได้จบสังคมศาสตร์ ไม่ได้จบรัฐศาสตร์ ไม่ได้จบเศรษฐศาสตร์ ไม่ได้จบมานุษยวิทยา ไม่ได้จบวิชาที่เป็นศาสตร์ต่างๆจากมหาวิทยาลัยเขาสอนๆกัน อาตมาไม่ได้จบการศึกษาอะไร แต่อาตมามีวิชาความรู้ทางพุทธศาสนา ถือว่าเป็นหลักอย่างเดียว ศาสตร์นอกนั้นแม้อาตมาจะเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ก็ตาม อดีตอาตมาเป็นนักศึกษาระบบศาสตร์คณะเศรษฐศาสตร์ แต่ไม่ได้ปริญญาจากคณะเศรษฐศาสตร์เลย เพราะไม่ได้ไปสอบเอาปริญญามาได้แต่ไปเสียเงินให้แก่มหาวิทยาลัยค่าบำรุง ค่านี้ ค่านี้ อยู่ตั้ง โอโฮ.. เลย ๑๐ ปีมั้ง แต่ก็ไม่ได้จบปริญญาอะไรออกมา เพราะฉะนั้นจะถือว่ามีความรู้ด้านนี้ไม่ได้ อาตมามีความรู้จากพุทธศาสนา ที่จะอธิบายต่อไปนี้ เป็นความรู้ตามประสาที่อาตมามี และจะพูดเป็นภาษาลูกทุ่ง เพราะอาตมาไม่ใช่ นักการศึกษา อาตมาเป็นคนด้อยการศึกษา เป็นคนที่พอมีความรู้พุทธศาสนา มีความรู้นี้เป็นหลัก แล้วก็ทำงานอยู่ทุกวันนี้ ภาคภูมิใจในศาสตร์ที่อาตมาได้มาทำงานอยู่นี้ ก็คือพุทธศาสนา นอกนั้นก็เป็นการรอง ที่อาตมาได้ศึกษามากหน่อยก็คือทาง

ศิลปศาสตร์ ไม่ใช่ศิลปศาสตร์ทางการศึกษานะ ศิลปะหรืออาร์ตตรงๆเลย อาตมาก็ได้แค่อนุปริญาญาไม่ถึงปริญญา ทางศิลปศาสตร์ก็ตาม แต่อาตมาว่าอาตมาเข้าใจงานศิลปะอย่างเข้าถึงและขอยืนยันว่าอาตมาเป็น“ศิลปิน”ที่ไม่มีใครยอมตั้งให้ หรือไม่ยอมรับก็ตาม ทั้งๆที่จบมาจากสำนักศึกษา แหล่งศึกษาศิลปะแท้ๆคือเพาะช่างอย่างงี้ โรงเรียนเพาะช่างนี่ อาตมาก็จบมาจากที่นั่น เขามีสูงสุดเท่าไหนอาตมาก็จบมาเท่านั้นแหละ ก็ได้แค่นั้น

อาตมาแน่ใจมันใจตนเองว่า อาตมาใช้“ศิลปะ”ในการทำงานอยู่ทุกวันนี้ อาตมาประกอบงานศิลป์ทำงานกับผู้คนในสังคม อาตมาใช้ความรู้ที่เป็นศิลปะเท่าที่อาตมามี เอามาใช้กับสังคม ในการทำงานอยู่ในสังคมอาตมาขอยืนยันว่าอาตมาใช้งานศิลปะอย่างแท้จริง แต่งานศิลปะอาตมาไม่ได้เจาะเฉพาะด้านหรือแคบอยู่แต่แค่ด้านจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม หรือวรรณกรรม หรือแค่นาฏกรรมและดนตรีการเท่านั้น อาตมาใช้ครบทุกเพียวอาร์ตทั้งหมด ทั้ง ๕ แขนงและผสมผสานกับศิลปศาสตร์ใหม่ๆ ที่โลกประยุกต์เอามาเรียกว่าเป็นศิลปะด้วย เช่นเด็คคอเรท เป็นต้น แต่ว่าจริงๆบางแขนง อาตมาก็ไม่ได้ใช้หรอก เช่น แอ็ดเวอร์ไทซ์ ศิลปะทางด้านโฆษณาไม่ได้ใช้ อาตมามีแต่รายงานความจริงให้สังคมเท่านั้น

ฟังให้ตึนะ อาตมาสื่อสารออกไปทางวิทยุ ทางโทรทัศน์ ทางหนังสือ หรือทางอะไรอื่น ๆ ก็แล้วแต่ อาตมาสื่อสารออกไปนี่ เป็นสื่อสารที่“รายงานความจริงให้แก่สังคมรับรู้” ว่าอาตมาทำ

อะไร มีอะไร เป็นอย่างไร ได้แค่ไหน เป็นไปได้หรือไม่ แค่นี้
 เป็นต้น แต่ไม่ใช่การโฆษณา ขอยืนยันว่า ที่อาตมาสื่อสารออกไป
 ไปไม่ใช่การโฆษณา แม้จะมีคนเขาหาว่า พวกชาวโศกนี้ โฆษณา
 เก่ง โปธิรักษ์นี่มาจากสถานีโทรทัศน์ หากินทางโทรทัศน์มาก่อน
 โฆษณาเก่ง อาตมาขอยืนยันว่าอาตมารู้ว่า “โฆษณา” แตกต่างจาก
 “การรายงานความจริงให้สังคมรับรู้” อย่างไร อาตมาสื่อสารใช้แค่
 “รายงานความจริงต่อสังคม” ไม่พยายามที่จะให้มันลวงล้ำข้ามเขต
 เข้าไปสู่เขต “การโฆษณา” อันนี้อาตมาระมัดระวังจริงๆ

แยกแยะ “คน ๓ สถานะ”

เอ้า..แห่ม อารัมภบทมายาว นี่เข้ามาเข้าเรื่องที่ว่าอาตมาจะ
 พูดคือ **คน ๓ สถานะ** คือ

๑. **จน**

๒. **เลิกจน**

๓. **รวย**

สามสถานะนี้ก็จะค่อยๆอธิบาย แยกแยะ วิเคราะห์
 ให้ฟัง คงจะใช้เวลาถึง ๒ วัน ในรายการนี้ วันนี้จะได้เท่าไร
 ก็เอาเท่านั้นก่อน เอ้า.. เริ่มต้น

๑. **คนจน** ที่ “จน” ก็เพราะเหตุ ๓ อย่าง คือ

(๑) “จน” เพราะตนเองทำไม่พอกินพอใช้ ไร้สมรรถภาพ
 มีความสามารถแค่นั้นจริงๆ

(๒) “จน” เพราะทำมาหาได้แม้จะกินกินกินใช้แต่ก็ถูกลังคมเอาเปรียบ ลู้อำนาจทุนนิยมในสังคมเขาคดขี่ขูดรีดไม่ได้ จึงจน

(๓) “จน” เพราะตนเองเลว ขี้เกียจขี้คร้าน ล้ามะเลเทเมา หย่าเป่ จมงมงายอยู่ในดองอบายมุข หรือไม่ประมาณตน ทำอะไรเกินตัว ทำกร่างอวดอ้าง ทำให้ใหญ่ ทำกล้าบ้าบิ่น

๒. คนเลิกจน ที่“เลิกจน”ได้ก็เพราะเหตุ ๓ อย่าง คือ

(๑) “เลิกจน” เพราะตนเองทำพอกินพอใช้ มีสมรรถภาพพอได้ ขยันพอดี จึงมีกินมีใช้ ซึ่งก็ได้แค่ไม่จน แต่ไม่รวย

(๒) “เลิกจน” เพราะทำมาหากินอาจจะไม่ได้มากนัก แต่ฉลาดอยู่ในสังคมทุนนิยม อันเป็นสังคมโลกีย์ หลบเลี่ยงการโกง-การเอาเปรียบ-การขูดรีด-การหลอก-การมอมเมาของสังคมทุนนิยมได้รอดตัว ไม่หลงไหลไปกับค่านิยมสังคมทุนนิยม จึงรอดตัวพออยู่ได้ ไม่ถึงยากจน แต่ก็ไม่สามารถจะรวยกว่านั้นได้ ใ้ทั้งๆที่อยากจะรวย

(๓) “เลิกจน” เพราะมีสมรรถนะ ขยันหมั่นเพียร เป็นคนดี มีคุณธรรมจริยธรรมประจำใจ หากจะสะสมก็รวยได้ แต่ไม่สะสม รู้จักกินรู้จักใช้ และรู้จัก“พอ” ใช้จ่ายสำหรับตนเองอย่าง “พอเพียง” ไม่อยากรวยไปกว่าที่ตนพอมีพอกินอย่างปานกลาง ใ้ทั้งๆที่ขยันอดสาหัส ที่ได้มามากเกินกำหนดก็เผื่อแผ่ ให้ผู้อื่นสร้างกุศล เสียสละ ทำบุญทำทาน สงเคราะห์สังคม ไม่กอบโกยกักตุนให้ตนเอง แม้จะเสียสละตนเองก็ยังมีความอยากได้หน้าได้ตา อยากเด่นดังในทางที่ดี อยากดีเพราะเสียสละ ก็มีปัญญา

เข้าใจจริงๆว่า มันก็ดีต่อตนเอง-ต่อสังคมแท้ๆ ไม่ใช่ความเลวแน่ๆ จึงเต็มใจเสียสละไปตลอดชีวิต ตนเองก็ขยันพากเพียรทำมาหากิน เต็มที่ เพียงแต่**ไม่สะสมให้ตนเองถึงขั้นรวย** คนเช่นนี้จึงไม่รวย ก็อยู่ในฐานะ“เลิกจน”

๓. **คนรวย** ที่“รวย”ก็เพราะเหตุ ๒ อย่างใหญ่ๆ คือ

(๑) **“รวย”แบบทุนนิยม** ซึ่งแบ่งได้อีก ๓ แบบ ได้แก่ *รวยแบบทุจริต* เพราะเก่งมากๆ เก่งซบหาย เก่งโกง เก่งกิน เก่งเอาเปรียบเอาไรต์ เก่งทุจริต ฉลาดยอดเยี่ยม กับอีกแบบคือ *รวยแบบสุจริต* และอีกแบบก็รวยแบบ**คนกึ่งดีกึ่งเลว** ก็รวยได้

(๒) **“รวย”แบบบุญนิยม** คนรวยชนิดนี้ ดีแท้ ชื่อสัตย์ สุจริตแท้ มักน้อยสันโดษจริง มีสมรรถนะสูง ขยันหมั่นเพียร อุตสาหะอยู่ในสังคม ช่วยสังคมอยู่เต็มที่ มีคุณธรรมจริงๆ แต่ใจจริง“อยากจน”จึงมุ่งเสียสละ ไม่สะสมให้ตน ทำงานฟรี รับใช้ สังคมอย่างมีความสุข คนรวยชนิดนี้เรียกว่า**“คนจนมหัศจรรย์”**

เจาะลึก “คนจน”

ที่นี่ มาขยายความกันให้พิสดารกว้างขวางดูบ้าง

คนจน คืออะไร ใครไม่รู้ก็เอาหัวตีพื้นซะ *คนจนคืออะไร* ถ้าไม่รู้ ก็เอาหัวตีพื้นได้ ภาษาไทย มัทเทอร์ซังทิง(mother's toung)ด้วย ภาษาไทย ภาษาพ่อภาษาแม่ ภาษาปู่ย่าตาหวด มาแต่ไหนๆแล้ว เป็นภาษาที่ทุกคนเข้าใจดี แต่ใน**ความจน**

เอาตมาแยกวิเคราะห์ออกไป ๓ ประเด็นใหญ่ๆ คือ

๑. **“จน”** เพราะตัวเขาเอง เขาทำกินทำใช้ไม่พอกินพอใช้ สมรรถนะเขามีเท่านั้น ความสามารถเขามีเท่านั้น เขาก็พยายามพากเพียร ใช้ความพยายาม ใช้ความพากเพียรที่จะทำกินทำใช้ ชยันอุตสาหะอดทนทำ แต่จะบุญจะกรรมอะไร ก็ตาม แต่เขาแหละ เขาทำแล้วเขาก็ไม่พอกินพอใช้หนึ่ง

คนคนนี้ก็ก็เป็นคนที่น่าสงสาร เพราะสมรรถนะของเขามีเท่านั้นจริงๆ เขาเป็นคนด้อยสมรรถนะ อาจจะเป็นคนพิการ จะเป็นคนที่มีความสามารถเท่านั้น ด้อยความสามารถ แล้วก็ทำได้เท่านั้น ไม่พอกินพอใช้ ชยันซื่อสัตย์ สุจริต ทำมาทำกินไป แต่เสร็จแล้วก็เลี้ยงตัวเองไม่รอด จน-ยาก น่าสงสาร โทรทัศน์ไปถ่ายทำความจริงเหล่านี้มาออกอากาศให้ได้ดูมากมายหลายรายการ หลายช่องนะ เคยเห็นไหม ส่วนมากจะหลังจากข่าวชนิดน้อยๆ แล้วเขาก็จะมีตัวอย่าง ไปเก็บคนที่ยากจน ทุกข์ทรมาน บางคนมีลูกถึง ๕ คน ๘ คน แต่เสร็จแล้วก็เหลือ ๒ คนตาย ลูกไม่มาเลี้ยงดู ดีไม่ดีเลี้ยงหลานอีก ทรมานอดอยากยากแค้นไม่มีที่จะซุกหัวนอน ทำมาหากินก็ไม่ค่อยได้แล้ว แก้กแก๋หมดท่าแล้ว ต้องเลี้ยงหลานอีก แต่ลูกนั้นไม่ได้มาเหลียวแลเลย เอาลูกมาทิ้งให้ย่าให้ยายเลี้ยงแล้วหายไปเลย หรือที่“จน”จริงๆแต่ไม่ถึงกับทารุณขนาดนี้ก็ยังมีมากมาย มากกว่าคนรวยแน่ๆ เป็นการยืนยันสังคม เป็นการบอกแจ้งสถานะของสังคมว่าความจริงสังคมทุกวันนี้เป็นอย่างนี้ เอาละรายละเอียดมันจะมีอยู่อีกเยอะ

อาตมาก็จะไม่ขยายความ สรุปลงแล้ว“คนจน”ประเภทที่ ๑ นี้ จนเพราะเขามีสมรรถนะเท่านั้น ขวนขวายสุดแล้วฐานะก็เท่านั้น ทำมาหากินอย่างดีแล้ว

๒. คน“จน” ที่จนก็เพราะคนอื่น เพราะสู้คนรวยและคนไม่รวยอื่น ๆ ไม่ได้ หรือสู้กับผู้คนทั้งหลายในระบบทุนนิยม หลากหลายระดับที่เขาเก่งกว่าไม่ได้ เขาเอาเปรียบ เขาโกง เขาหลอก ทั้งๆที่ตนเองก็ขยันหมั่นเพียรทำมาหาได้มากเกินกินเกินใช้ของตนเหมือนกัน แต่ถูกคนในสังคมนี้กดขี่ข่มเหงชูดรีดเอาเปรียบเอารัด ถึงขั้นถูกโกง ปอกลอก ปล้นจี้ หลอกต่างๆ สารพัด มอมเมา ครอบงำทางความคิด

แหม..อันนี้พูดแล้วซ้ำ “คนจน”ชนิดนี้แม้จะทำมาหากินถึงขั้นเก่ง แต่ก็อยู่ในฐานะของคนพ่ายแพ้ต่อวิธีการของทุนนิยม วิธีการของโลกโลกีย์สมัยนี้ ซึ่งมีกลยุทธ์ มีวิธีการ มีหลักเกณฑ์ มีอะไรก็แล้วแต่ หลากหลายล้นเหลือที่ตราที่ตั้งลงไป ทำลงไปจนเป็นระบบ เป็นหลักเกณฑ์ของสังคม เป็นกฎหมายของสังคม เป็นวิธีการของสังคม แบบทุนนิยม หรือแบบโลกีย์นั้นแหละ เป็นจารีตประเพณี เป็นวัฒนธรรม เป็นแบบอย่างในสังคม แล้วคนที่สู้ไม่ได้เหล่านั้นก็ต้อง“จน” เพราะถูกเอาเปรียบเอารัด ถูกกดขี่ชูดรีด ถูกโกง ถูกหลอก ถูกเขาตั้งกฎตั้งระเบียบที่เอาเปรียบถูกครอบงำทางความคิดให้จำนนเสียเปรียบ ตั้งราคาตัวชนิดเอาเปรียบ โละการได้เปรียบไปเป็นระดับๆ ตั้งแต่ไม่เอาเปรียบมากนัก กระทั่งมากชนิดที่เหลื่อมล้ำสุดขีดกันไปเลย เหมือนท้องฟ้า

กับกันแหว ซึ่งคนที่ไม่มีปากมีเสียงต้องยอมจำนนอย่างทาส โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้ตัวก็คือ ถูกหลอกมอมเมา ถูกครอบงำทางความคิด แล้วก็หลงว่า ชีวิตต้องได้ต้องมีต้องเป็น แต่โดยสัญจะไม่ต้องมีไม่ต้องเป็นเลยก็แสนสบายในชีวิต ที่หลงไปตามที่เขาหลอกนั้นลึกลับล่ำปากยากเย็นด้วยซ้ำ แต่ก็ถูกความฉลาดหรืออำนาจนายทุนที่โฆษณาใช้จิตวิทยาปลุกเร้าชี้ชวนอย่างเก่งกาจ คนที่รู้ไม่เท่าทันก็ตกเป็น“ทาสในสังคมนิยม”อยู่อย่างจำนนบ้าง ไม่รู้ตัวบ้าง ...ที่อาตมากล่าวมาแล้วนั้น ล้วนเป็นจริงอยู่ในสังคมนั้นๆ นี้ มีมากมายดาษดื่น เห็นได้ง่าย ทั่วไป ขอยืนยันว่าสังคมนั้นๆ มีความฉ้อฉลจริง ๆ ทั้งในระบบราชการ ทั้งระบบเอกชน คนที่สู้ไม่ได้ แม้จะขยันขันแข็ง มีสมรรถภาพ เมื่อสู้ไม่ได้ก็ต้อง“จน”

นี่คือ **คนจน** ประเภทที่ ๒

๓. **คนจน** ประเภทที่ ๓ มีทั้งคนจนชนิดที่ทำมาหากินเก่งน่าจะรวยแต่แล้วก็จน หรือไม่ทำมาหากินเอาแต่ซี้เกียจซี้คร้านงอมืองอเท้า หรือมีอบายมุขล่ำมะเลเทเมา หย่าเปเละเทะ สรุปรก็คือคนเลว คนจนประเภทที่ ๓ นี้คือคนเลว เลวมากก็จนมาก เลวน้อยก็จนน้อย เล่นการพนัน ทำมาหาได้ก็ไปสุรุษสุร่าย ฟุ่มเฟือยทำกว้างเกินตัว ใหญ่เกินตัว ไม่เจียมตัว จะคำจะขายจะทำมาหากิน ก็ไม่ระมัดระวัง ทำหน้าใหญ่ใจโต ทำเป็นเก่ง ทำเกินตัวเกินตน ไม่รู้จักพอเพียง ไม่รู้จักประมาณอะไรต่ออะไรเลย คนพวกนี้ก็ต้องจน สรุปรก็คือ“จน”เพราะเลว จนเพราะไม่มีความรู้ที่จะระมัดระวังตัวเอง หรือมัน“จน”เพราะมันซี้เกียจ

ซื้อคร้าน ล้ามะเลเทเมาสุ่ยสุ่ยฟูมเพื่อยผลาญพลาอะไรก็แล้วแต่
คือเลว สรุปลั้วก็คือ “จน” เพราะตนเองเลว

นี่คือ **คนจน** ๓ ประเภท คนจน ๓ ลักษณะ คนจน
๓ ประเภทนี้มีอยู่ในโลกอย่างแท้จริง

อาตมาว่า เหม.. ที่มีคนไปเอาสถิติมา ๔๖.๗ % ใน
พลโลกนี้

ท่านจันทร์ : ๔๖.๗ %

พ่อท่าน : ๔๖.๗ % นี้ อาตมาว่าจะน้อยไปมั้งนะ
มันจะมากกว่านั้นนะ ถ้าจะไปแล้วนะ เอาเถอะ..ไม่เป็นไร
ตามสถิติเขาทำมาก็ว่าไป ฟังไป

คน“เลิกจน”แล้ว แต่ไม่รวย

อ้าว..ที่นี่ คน**“เลิกจน”** เลิกจนนะ ได้แค่**“เลิกจน”** ไม่
รวย แต่แค่เลิกจน นิยามตรงนี้ก่อน เลิกจน แต่ยังไม่รวย ก็
แบ่งไปอีกนะ ๓ ประเภทเหมือนกัน

๑. เป็นคน**“เลิกจน”** เพราะเขามีความสามารถ ขยัน
หมั่นเพียร เขาทำมาหากินได้พอกินพอใช้ มีเหลือกินเหลือใช้พอ
ไปได้ จึงชื่อว่า**“เลิกจน”** แต่ไม่ถึงกับรวย เพราะทำได้เท่านี้ มี
สมรรถนะเท่านี้ ต่างจาก**“คนจน”**ประเภทที่ ๑ ของข้อที่ ๑ ที่
“จน”เพราะสมรรถนะไม่มี จึงต้อง“จน” แต่คนนี้มีสมรรถนะ และ
ขยัน ซึ่งมีคุณภาพหรือความเก่งของสมรรถนะเพียงเท่านี้

ที่นี้ข้อที่ ๒ นี้ “เลิกจน” เพราะแม่จะมีความสามารถไม่มากนัก เก่งสู้แบบที่ ๑ ไม่ได้ อาจจะขยันไม่มากนัก ทำไม่ได้มากนักแต่ที่เลิกจนได้เพราะมีความฉลาดมีภูมิปัญญาพอ ไม่ตกหลุมบอยามุข ไม่ตกเป็นเหยื่อของนักมอมเมาสังคม นักหลอกนักโกง นักชูตริต นักเอาเปรียบ รู้เท่าทัน จึงรอดปากเหยี่ยวปากกาช่วยตัวเองพ้นได้ ทำมาหากินไม่ถึงกับจน จึงเหลือกินเหลือใช้ พอกินพอใช้อยู่ได้ อยู่ในสังคมได้ คนนี้ก็เลย“เลิกจน” เพราะว่าหาทางรอดของตัวเองได้ เพราะว่าเขาสามารถเอาชนะเหลี่ยมคูของสังคมได้ เอาชนะการชูตริต การเอาเปรียบเอาวัด หรือว่ากฎระเบียบสังคมอะไรก็แล้วแต่

กฎหมาย กฎอะไรต่ออะไรของสังคมนั้น แม่จะเจตนาให้ชัดตรง ให้เป็นกลางอย่างไรก็ตาม อาตมาขอยืนยันว่า กฎระเบียบสังคมที่เป็นสังคมนิยม-สังคมโลกก็ตั้งกันนั้น เป็นกฎระเบียบที่ฉ้อฉล เป็นกฎระเบียบที่ไม่สุจริตทรอก ขอยืนยันนิ่งยัน นอนยัน ตีลังกายัน ขอยืนยันจริงๆว่าฉ้อฉล เพราะอะไร เพราะคนที่ตรากฎระเบียบของสังคมนี้นั้นเป็นคนที่อยู่ในบัลลังก์ที่ตนเองได้เปรียบ ก็จะไม่รู้สึกตัวว่าตนเอง“มีเปรียบ”แล้ว ก็จะคงทำตามๆกฎที่มัน“ฉ้อฉล”มาแต่ก่อนเก่าอยู่นั่นเอง ที่สำคัญคือเป็นคนที่ยังไม่หมดกิเลส ยังเห็นแก่ได้อยู่ ยังเห็นแก่ตัว จึงไม่รู้ตัวง่ายๆหรือกว่าตนจะ“มีเปรียบ” และจึงยังตรายังตั้งกฎ หรือหลักเกณฑ์อะไรก็ไม่กล้าปรับไม่กล้าเปลี่ยนแปลงไปให้เป็นการเสียประโยชน์ตน หรือถึงขั้นเสียสละไปได้ง่ายๆหรือขอยืนยันว่า

คนส่วนใหญ่ที่ร่วมกันตั้งกฎทั้งหลายในสังคมยังมีกิเลสอยู่ไม่น้อย หรือไม่ใช่ว่าคนไม่มีกิเลส เพราะฉะนั้นจะต้องตราอะไรที่มันจะต้องเป็นผลเอียงมาข้างตนเอง เพราะผู้ตราผู้ตั้งกฎกติกานั้นอยู่ในบัลลังก์ที่เหนือคนส่วนใหญ่ มีอำนาจ มีโอกาส มีความฉลาดที่จะทำด้วยวิธีต่างๆ จึงทำให้แก่ช่องทางของตนเอง หรือเพื่อพรรคพวกตนเอง เพื่อลูกหลานตัวเอง เพื่ออะไรของตัวเองไม่มากก็น้อยทั้งนั้น เพราะยังเป็นคนมีกิเลส ยังเป็นคนมีอคติ ๔ อยู่แน่นอน ทั้งฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ และภยาคติทั้งนั้นแหละ ภยาคตินี้มากนะ ภยาคตินี้ กลัว ไอ้โฮ เตียวตัวเองจะเสียเปรียบ เตียวลูกหลานจะไม่มีกิน เตียวเราจะไม่เหลือ เตียวเราจะไม่พอกิน เตียวจะไม่รวยล้นฟ้า เตียวจะตกจากฐานอำนาจอะไรก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้นการตรากฎระเบียบของสังคม ออกกฎหมายก็ตาม ตราวินัย ตราหลักเกณฑ์ระเบียบการข้อบังคับอะไรก็ตามใจ จนกระทั่งสร้างราคาค่าตัว สร้างอัตราเบิกจ่าย สร้างกฎหลักต่างๆขึ้นมาในสังคม ล้วนคนระดับบนที่ยังมีกิเลสทั้งนั้นที่สร้างที่สร้างขึ้น จึงเป็นหลักเกณฑ์ที่ไม่เป็นกลางทั้งนั้น

ไม่ต้องไปหวังถึงหลักเกณฑ์ที่ผู้มีสมรรถนะสูง มีความรู้สูง มีความสามารถสูง ผู้มีฐานะสูง จะยอมลดส่วนได้ด้วยสุจริต จะยอมเสียสละเลือดเนื้อของตน ตั้งกฎให้เป็นหลักเกณฑ์ที่ **“ผู้แข็งแรงกว่าก็ยอมอดทนได้มากผู้ที่อ่อนแอกว่า จึงต้องเสียสละแก่ผู้ด้อย เหมือนแม่ยอมอดให้ลูกที่ยังเล็กได้กิน ผู้ใหญ่ผู้มีเปรียบเพราะความรู้ความสามารถมาก แล้วเต็มใจยอมเสียเปรียบ**

**สละออกจริงๆ เชื่อส่วนที่ได้จากความเก่งความสามารถของ
ตนเท่านั้นที่ได้มากกว่าจริงนั้น หั่นเถื่อของตน ที่มีเกินผู้ด้อย
ให้แก่ผู้ด้อยซึ่งเป็นคนจำนวนมากกว่าผู้เก่งหลายเท่าในสังคม”**

สรุปคน“เลิกลจน”ในแบบที่ ๒ นี้ก็เพราะสามารถเอาชนะ
ความเสียดเปรียบของคนในสังคมโลกีย์หรือสังคมทุนนิยมได้ จะ
เล็กลงหรือหลบหรือใช้สมรรถนะของตน จนเหนือ“ความจน”ได้
เรียกว่า“เลิกลจน” แต่ก็ไม่เก่งกว่านี้ คือไม่สามารถ“รวย” ทำยังไง
ก็รวยไม่ได้ ทั้งๆที่ยัง“อยากรวยๆๆๆ”

ในสถานะของคน“เลิกลจน”แบบที่ ๒ นี้ ทำยังไงก็รวย
ไม่ได้ ไม่ขึ้นชื่อว่า“รวย” จะคิดยังไงละ “รวย”นี้จะต้องมีเงิน
ประมาณ ซัก ๑๐ ล้านขึ้นไปหรือ ๑๐๐ ล้านขึ้นไป จึงจะถือว่ารวย
๑๐ ล้านก็น่าจะถือว่ารวยนะ ๑๐ ล้านนี้ก็กินอยู่สบาย
แล้วนะ ๑๐ ล้านนี้ เอาอย่างนี้ ง่ายๆ ๑๐ ล้านนี้เอาเข้าแบงค์
จะได้ดอกเบียมาเดือนหนึ่งประมาณเท่าไร่ละ ตอนนั้นะ ตอนนั้น
ได้ดอกเบียเท่าไร่ คณิตศาสตร์ใครเก่งๆลองคิดดูซิ หรือใคร
เคยคิดบ้าง ล้านหนึ่งมันได้ดอกเท่าไร่ เอาไปฝากประจำนั้งกิน
ดอกเบียนี้ ตอนนั้นดอกเบียเท่าไร่ ล้านหนึ่งนี้ได้ดอกเบียกินเดือน
ละ ๕ หมื่นได้ไหม ๑๐ ล้านนี้ ๕ แสน ดอกต่อปี ๕ แสนต่อปี
๑๒ สี่ เป็น ๔๘ ๑๒ เดือน ก็ได้เดือนละ ๔ หมื่นกว่า ประมาณ
๔ หมื่นกว่า ๑๐ ล้าน นี้ได้ดอกเบีย เดือนละ ๔ หมื่นกว่า
เอาฝากประจำเฉยๆนี้ ได้ดอกเบียมาไม่ทำอะไรเลย แบบที่
ดอกเตอร์วราภรณ์พูดอยู่เสมอเมื่อกี้ที่ว่าพวกนี้ไม่ต้องทำอะไรหรอก

ได้เงินกินไม่ต้องทำงาน เพราะงั้น ๑๐ ล้านนี่ ถือว่า“รวย”แล้ว
ทำไม ๔ หมื่นต่อเดือนคุณอยู่ไม่รอดเหอ รอดแน่นอน ถือว่า
คนฐานะรวยแล้ว ๑๐ ล้านขึ้นไปถือว่ารวยแล้ว เราลองพยายาม
ที่จะพูดอย่างนี้ เอ้า..ลองพยายามที่จะตระวะโรงไปในสังคมดู
บ้าง ๑๐ ล้านขึ้นไปนี่ถือว่า“รวย”แล้ว เพราะฉะนั้นคนที่เกิน
๑๐ ล้านขึ้นไปนี่ ควรจะสละออกแล้วทั้งนั้น ไม่งั้นสังคมมันก็
เดือดร้อนกันอยู่ทุกวันนี้แหละ

เออละ แค่นี้ก่อน ยังไม่วิจารณ์ต่อ

ส่วนคน“เลิกจน”ในประการที่ ๓ นี้ เห็นชัดขึ้นกว่า คน
“เลิกจน” ประเภทที่ ๑ และประเภทที่ ๒ เพราะว่ามีสมรรถนะ
ถึงขั้นเก่งกาจสามารถพอตัว ชยันหมั่นเพียรยิ่งด้วย ทำมาหาได้
เหลือกินเหลือใช้ และสามารถเอาตัวรอดได้ แม้การอยู่ท่ามกลาง
กลไกสังคมทุนนิยม ก็สามารถยืนหยัดอยู่ได้ ไม่ตกหลุมอบายมุข
ไม่ตกเป็นเหยื่อของนักมอมเมาสังคม นักหลอก นักโกง นักซูด
รีด นักเอาเปรียบ สามารถเอาชนะเหลี่ยมคูนของสังคมทุนนิยมได้
ไม่ตกเป็นทาสการซูดรีด การเอาเปรียบเอาวัด เป็นต้น

และที่สำคัญมากก็คือ คนที่“เลิกจน”แบบที่ ๓ คือ
คน**มีคุณธรรม** คนนี้เขาจะรวยก็รวยได้ เพราะเขามีสมรรถนะมี
ความรู้จริง และชยันหมั่นเพียรจริง บางคนอาจจะมียก ๑๐ ล้าน
ได้ บางคนอาจจะมียก ๑๐๐ ล้านก็ได้ หรือบางคนจะมีพันล้าน จะ
มีเป็นหมื่นล้านแสนล้านก็ได้ แต่เขามีจิต“พอเพียง” เขามี“ใจพอ”
เขามี“สันโดษ” ที่เป็นคุณธรรมในใจแท้จริง เขาซื่อสัตย์สุจริต เป็น

คนดีของสังคม คน“เลิกจน”ชนิดนี้ เป็นคนดีในสังคม เขาไม่ทำตนให้“รวย” ทั้งๆที่สมรรถนะเขาก็สูง และขยันหมั่นเพียร ทำงานในสังคมเป็นคนมีประโยชน์ต่อสังคม เป็นคนมีคุณค่าต่อสังคม เป็นคนดีของสังคม จะดีแค่ไหนดีเยวฟังๆไปเรื่อยๆ เมื่ออธิบายถึงขั้นคน“รวย” แล้วจะเข้าใจ“ความดีของคน”เพิ่มขึ้น

คนผู้ที่จะรวยก็สามารถ“รวย”ได้ อย่างดีด้วย แต่ไม่ยอม“รวย”นี้ อยู่แค่ฐานะ“เลิกจน” สัมผัสใจไม่“รวย” ทว่าขยันสร้างสรร-เสียสละ มีส่วนเกินก็เผื่อแผ่แก่ส่วนรวม จึงเป็นผู้ให้ส่วนเกินของตนแก่สังคมโดยตรง นี่คือ “เศรษฐกิจ”ที่มีคุณค่า

คน“เลิกจน”ในประการที่ ๓ นี้กำลังทันสมัยในยุคนี้ เข้ากับสมัยมาก มีลักษณะเป็นอยู่อย่างคนมีความพอเพียง และไม่พยายามจะ“รวย” นับว่าเป็นนักเศรษฐกิจพอเพียงได้ที่เดียว

ฟังให้ตีความหมายของอาตมา คนที่มีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ไม่ตั้งใจจะรวย มีกรอบของตนที่จะมี“พอเพียง”เท่าที่ตนอยู่ได้ไม่เดือดร้อน เกินนั้นเสียสละ แต่ไม่ยอม“จน” ไม่ยอมหมดตัวตน ยังมีของตนอยู่บ้าง เป็นคนมีคุณธรรม เป็นคนมีความเสียสละ เป็นคนเกื้อกูลสังคม เป็นคนมีประโยชน์คุณค่าต่อสังคม และสังคมจะอยู่รอดได้ เพราะคนมีสำนึก

คนที่ไม่ต้องการจะ“รวย” อาจจะมีกรอบว่า มีไว้เพื่อเหลือเพื่อชาติในชีวิตสักหนึ่งล้าน ๒ ล้าน หรือ ๓ ล้าน อะไรอย่างนี้ เกินนั้นสะพัดออก สละสู่สังคมที่เหมาะสม อย่างมีปัญญา

ถ้าเรามีไว้ ๕ ล้านนี่มากไปไหม? มัน“เลิกจน”แล้วนะ

คนมีเงินตั้ง ๕ ล้านนอนอยู่ในกระเป๋านี้

แต่ถ้ามี ๑๐ ล้านนี้ เลิกจนแน่ ยิ่งเลย ๑๐ ล้านไปนี่ มันก็มีมากไปแล้ว เพราะคนที่มั่งมีสัก มีความคิด มีหิริ มี โอตตัปปะ มีปัญญาเพียงพอ เขาไม่มานั่งกินนอนกินเงินที่เป็น ดอกเบี้ยเดือนละ ๒-๓ หมื่นขึ้นไปเป็นแน่ เขาพึ่งตนเองได้ เขา ทำมาหากินเองได้ ไม่ใช่ไปกินแรงคนอื่น หรือเอาเงินของเรา ออกไปอาละวาดสังคัม แล้วดูตูดเขาผลกว่าได้จากสังคัมมาประเคน แก่เราหรือก มันน่าอาย คนมีคุณธรรมจริงเขาไม่สมัครใจทำแน่

เพราะงั้นคน“เลิกจน”นี้จะไม่ต้องมีถึง ๑๐ ล้าน คน “เลิกจน”นี้ คือ คน“ไม่รวย” อยู่ในเกณฑ์“ไม่รวย” คนอยู่ใน เกรดที่ ๓ นี้ เป็นคนที่ **มีสำนึก** เป็นคนที่ **มีคุณงามความดี** ขยัน หมั่นเพียร มีสมรรถนะ ใช้สมรรถนะเต็มที่ **เขาจะรวยก็รวยได้ แต่เขาไม่รวย** เขาจะทำได้มากทำได้เกิน ก็สะพัดเผื่อเผื่อออกไป ทำประโยชน์เป็นคุณค่าเสียสละแก่คนอื่น สะสมไว้หรือว่ามีไว้ แต่แค่ประมาณไม่ถึง ๕ ล้าน ก็พอแล้ว ๑๐ ล้านก็ได้..เฮ้อ! แต่ ๑๐ ล้านนี้อาตมาว่า มันมากไปแล้วนะ มันเกินกว่าจะเป็น คน“เลิกจน”แล้ว เพราะคนไทยในปัจจุบันนี้ คนที่มีเงินไม่ถึง ๑ ล้านนี้ มีเกินกว่า ๔๐-๕๐ ล้านคนนะในประเทศไทย คือ เกินกว่า ครึ่งหนึ่งของคนในประเทศทีเดียว แล้วเรามีตั้งเกินกว่า ๕ ล้าน นี้ ไม่อายชาวบ้านชาวเมืองที่เป็นคนไทยส่วนใหญ่เขาบ้างหรือ ?

คนคนนี้“เลิกจน” ทำมาหากินขยันหมั่นเพียร แล้วก็ไม่ใช่ ลຸຼຸຍລຸຼຸຍ มีสติสัมปชัญญะปัญญา ไม่เลื่อง ไม่ทำอะไรประเภท

ห้าม คนที่ไม่โลภจัดจ้านแล้วนี้ ไม่ค่อยพลาดหรอก คนไม่โลภ ฟังให้ตื่นประเด็นนี้ คนไม่โลภไม่ค่อยพลาดหรอก ถ้าคนขี้โลภ นี้จะพลาด ทำมาหากินนี้แหละคนขี้โลภนี้จะพลาด ยิ่งโลภมากๆ นี้ไอ้โฮ..เห็นช่องจะได้เปรียบ..ไม่ได้เซียว โถมเข้าเสี่ยง ถลาเข้าใส่ ที่เดียว คนเช่นนี้แหละ พลาดได้ แต่คนไม่โลภนี้ไม่เสี่ยง ไม่เอา เดี่ยวพลาด คนดีคือคนที่ไม่ขี้โลภ ก็จะไม่ค่อยพลาด

เพราะฉะนั้นคนในระดับที่ ๓ ที่“เลิกจน”นี้ จึงเป็นคนมี คุณค่า และเป็นคนที่กำลังอยู่ในยุคสมัยของเศรษฐกิจพอเพียง ขอขยายความนิดหนึ่งก่อนจะไปถึง“คนรวย”

คนเศรษฐกิจพอเพียงหรือคนเข้าข่ายเศรษฐกิจพอเพียง นี้ คำว่า “พอเพียง” คือ “ใจพอ” ในภาษาพระคือ “สันโดษ” สันโดษเป็นภาษาสันสกฤต แต่ที่จริงก็เป็นภาษาไทย สันโดษเป็น ภาษาสันสกฤต ถ้าเป็นภาษาบาลีสันตุมฺหฺฐิ แปลว่า “พอ” มีใจ พอ มัน“พอ” มีเท่านี้ก็“พอ” มีการกำหนด“ความพอ”ให้กับ ตัวเองหรือแม้จะน้อยไปบ้างก็“พอ” เพราะฉะนั้น ถ้าใครกำหนด “ความพอ”ให้แก่ตัวเอง คนไทยคนเทศก็ตาม ตนเองไม่เอารวย เกิน ๑๐๐ ล้าน หรือยิ่งกำหนดให้ตัวเองว่าไม่เอารวยเกิน ๑๐ ล้าน ก็แค่“เลิกจน” เป็นคนเลิกจน ไม่ขอรวยเกิน ๕ ล้าน ไม่ขอ รวยเกิน ๑๐๐ ล้าน แต่ขยันหมั่นเพียร สร้างสรร เสียสละ คน คนนี้ยิ่งจะเป็นที่ยอมรับของสังคม เพราะเป็นคนที่มีความสมรรถนะ สูง ทำงานเสียสละ สร้างสรร ช่วยเกื้อกูลอุ้มชูสังคมอยู่ อาตมา ว่าน่าจะพิสูจน์ คนชนิดนี้น่าจะพิสูจน์ตัวเองว่ารวยเท่านี้แหละ มี

เท่านี้แหละ เราขยันหมั่นเพียรสร้างสรรไปเลย สมรรถนะเก่งฉลาดแล้วก็เสียสละไปในสังคม ให้สังคมเกิดประโยชน์คุณค่าจากคนคนนี้ นี่คือ คน“เลิกจน” ที่มีคุณค่า อาตมายกให้ว่าเป็นคนที่มี“**เศรษฐกิจพอเพียง**”ที่ดี

นัยของคนที่มี“**เศรษฐกิจพอเพียง**”ที่ดี จึงกำหนดกันที่ **“ใจพอ”**หรือ**“สันโดษ**”ว่าเรา**“พอเพียง”** “พอ”เท่านี้ มากกว่านี้ ไม่เอา เอาแค่นี้ มีแค่นี้ และต้องเสียสละ สร้างสรร ทำประโยชน์ให้แก่สังคม สร้างคุณค่าให้สังคมต่อไป เราไม่ต้องสะสมเกินนั้น เพราะเท่านี้พอแล้ว

นี่คือคน**“เลิกจน”**ประเภทที่ ๓

จำแนกคนรวย

ที่นี้ก็มาพูดถึง**“คนรวย”**กันบ้าง คน**“รวย”**ก็แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ

๑. รวยอย่างทุนนิยม

๒. รวยอย่างบุญนิยม

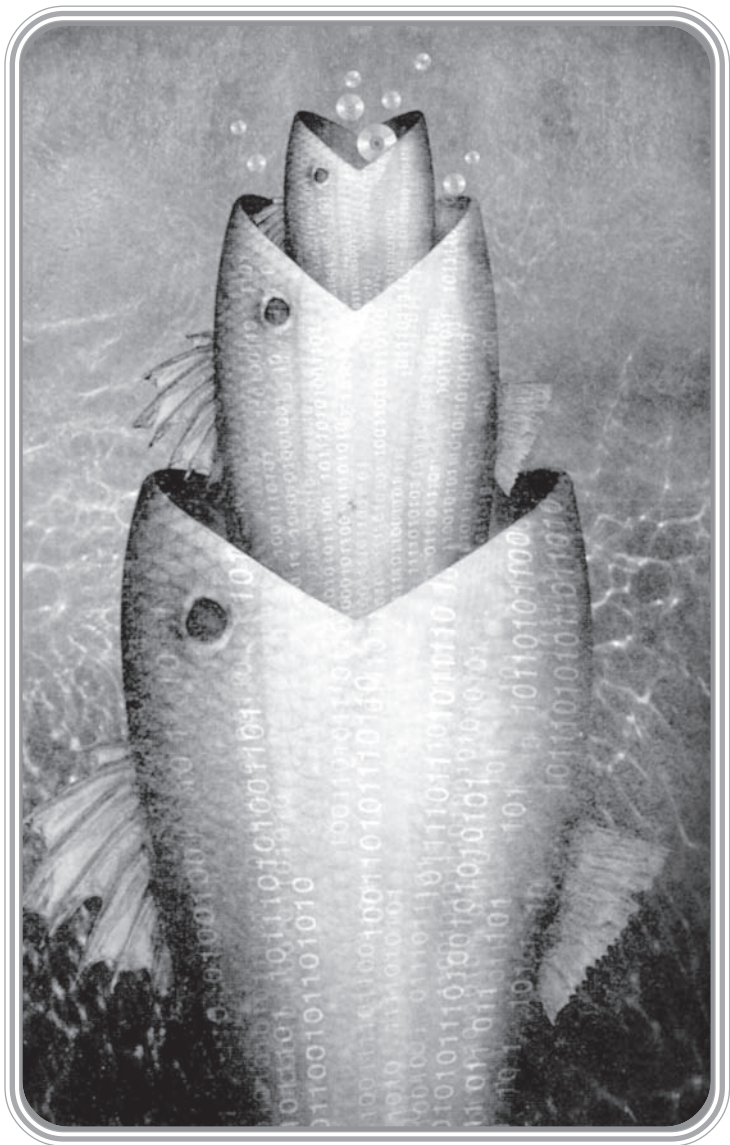
เราจะได้พูดถึงเรื่อง**“รวย”**อย่าง**บุญนิยม**ในโอกาสต่อไปแน่นอน ซึ่ง**รวยบุญนิยม**นี้เป็น**คนรวย**ชนิดพิเศษมาก ไร้ค้อยพัง รออีกนิดจะถึง แต่ตอนนี้ขอพูดถึง**คนรวย** ประเภท**ทุนนิยม**ก่อน **คนรวย**ประเภทนี้ไม่น่าเคารพเท่าคน**“เลิกจน”**เสียด้วยซ้ำ ตามที่อาตมาอธิบายไปแล้ว

คนรวยในแบบทุนนิยม ก็ยังแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดใหญ่ๆ **ชนิดที่ ๑** คือ “รวยซบหาย!”เลย เป็นคนซบหายด้วยเป็นคนน่าเกลียดซบหายเลย เป็นคนน่าซังซบหายเลย

ขอภัยที่ใช้คำนี้ มันเป็นคำที่ใช้แล้วคนฟังว่าหยาบ แต่อตมาว่ามันสื่อชัด ลั่นและรู้กันทันที อตมาจึงขอใช้ ใครจะหาว่าอตมาพูดหยาบคาย ไม่สุภาพเรียบร้อย อตมายินดีรับการติการว่าตรงนี้ได้ ไม่เป็นไร อตมาไม่มีปัญหา อตมาต้องการสื่อเพื่อให้รู้ ให้เข้าใจชัดๆเท่านั้น

“คนรวย”ชนิดที่ ๑ นี้ ประเภทโง่งก็เอา ทูจริตก็เอา จะคอร์รับชั่นเชิงนโยบาย จะมีผลประโยชน์ทับซ้อน จะเรียกว่าออกกฎเพื่อชดค่าโตก็เอาหมด รู้จักออกกฎเพื่อชดค่าโตไหน นอกจากทูจริตเชิงนโยบาย มีผลประโยชน์ทับซ้อนแล้ว ยังมีออกกฎเพื่อชดค่าโตให้แก่ตัวเองอย่างมากอีก คนพวกนี้รวยไม่เสร็จ รวยไม่จบ มีกิเลสอินฟินิตี้ ไม่มีสุดสิ้น ไม่มียอมหมด ไม่มียอมจบ รวยเท่าไรๆก็ไม่ยอมเสร็จ คนพวกนี้รวยไปเรื่อย

เพราะฉะนั้น คนรวยชนิดที่ ๑ นี้แหละ เป็นคนรวยที่เลวและเลวได้อย่างไม่มีขีดจำกัด เลวทุกท่า มีอยู่ในสังคม มีน่าเกลียดน่าซังให้เห็นก็มี ที่ระมัดระวังตัวเองบ้าง ไม่น่าเกลียดน่าซังนักก็มี ซึ่งต่างรวยอยู่ในสังคมเกิน ๑๐ ล้าน เกิน ๑๐๐ ล้าน มีทรัพย์สินเกิน ๑๐๐ ล้าน มีเงินเกิน ๑๐๐ ล้าน รวยชนิดที่อยู่ในประเด็นที่ ๑ คือ **รวยอย่างทูจริต** จะกินจะโง่งทางไหนก็เอา ก็อาจจะระมัดระวังบ้างที่มันน่าเกลียด นี่เราเลียงเถาะตรงนี้ เอาตรงนี้ เอาแค่นี้ เออ อันนี้แม้มันน่าเกลียดนิดหน่อย

แต่มันได้เยอะนะ เอาๆ เป็นต้น อะไรก็แล้วแต่ แล้วก็อยู่ในสังคมไป คนชนิดนี้เป็นคนเลวของสังคม เป็นคนมีบาป เป็นคนตกนรกหมกไหม้แน่นอน อาตมาไม่ได้สาปแช่งนะ มันเป็นกรรมที่คุณทำจริง กรรมของใครกรรมของมัน ใครทำชั่วก็ตกนรก ใครทำดีก็ได้สวรรค์ เป็นธรรมชาติ เป็นเรื่องของสังขาร ทุกศาสนารู้อันนี้หมด ตรงกันหมดเรื่องนี้ ไม่ต้องไปขยายความ

๒. คนรวยที่เป็นคนดีพอสมควร ดีเพราะสุจริต ดีเพราะไม่โกง ดีเพราะพยายามไม่เอาเปรียบ *แต่ในระบบทุนนิยมไม่มีที่จะไม่เอาเปรียบ* ขอพูดซ้ำอีก **คนที่รวยตามระบบทุนนิยมไม่มีที่จะไม่เอาเปรียบ ระบบทุนนิยมคือระบบเอาเปรียบ** ตลอดคำว่า“กำไร” คือ“เอาเปรียบ”ทั้งสิ้น เพราะในความหมายของคำว่า“กำไร” นั้น คือ **การได้เกินทุนขึ้นไป** ที่คนทั่วไปรู้ทั้งนั้น กำไรคือเกินทุน กำไรคือขายเกินทุน หรือตั้งราคาค่าตัวเกินความเป็นจริง เกินความควรจะเป็น ตั้งราคาเงินเดือนรายได้อะไรก็แล้วแต่ให้แก่ตัวเอง เกินความควรจะเป็น ในค่าเฉลี่ยที่ควรจะเป็น ซึ่งทุกวันนี้อัตรารายได้ อัตราเงินเดือนนั้นมันน้อยลงหมดแล้ว เพราะระบบทุนนิยมเป็นคนตรา เป็นคนตั้งราคาอัตราเหล่านั้น มันน้อยลงหมดแล้ว เพราะฉะนั้นอัตราค่าตัวที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ อัตรารายได้ของทุกวันนี้คนจนถูกกดให้จนลง คนรวยมีรายได้เพิ่มในอัตราส่วนที่สูงขึ้นสูงขึ้นเป็นทวีคูณทั้งนั้น อาตมาไม่ได้มองโลกในแง่ร้าย แต่อาตมามองโลกในฐานะของความเป็นจริง ใครจะเชื่อไม่เชื่ออาตมาบังคับไม่ได้หรอก พูดไปแล้ว ก็อยู่ที่ปัญญาใครปัญญามันนะ

เพราะฉะนั้นคนรวยในระดับที่ ๒ นี้ เป็นคนรวยในระบบ **ทุนนิยม**นะ อุตมาแบ่งแล้วว่า **รวยแบบทุนนิยม** กับ **รวยแบบบุญนิยม** ขณะนี้กำลังพูดอยู่ในบริบทของคนรวยในระบบทุนนิยม เพราะฉะนั้น“คนรวย”ในชนิดที่ ๒ นี้ ก็ยังคงคือ “รวย”ในระบบ**ทุนนิยม** ที่ต่างกันก็คือ คน“รวย”ชนิดที่ ๒ นี้ **มีความซื่อสัตย์สุจริต**แต่ก็ **ยังเอาเปรียบ** จึงรวย และไม่สละออก รวยไม่พอ จึงรวยไม่ มีหยุด ฟังให้ชัดเจนนะ พวกนี้รวยแล้ว มีผลได้แล้วก็เอาไปลงทุนต่อ เอาไปต่อทุนแบบระบบทุนนิยม มีทางได้เพิ่มพูนความ ได้เปรียบ เพิ่มพูนความได้มาแล้วก็ไม่รู้จักขีดจบ **ยังไม่มี**ความพอ คนแบบนี้**ไม่ใช่“เศรษฐกิจพอเพียง”** เพราะ**คุณไม่พอ** คุณเอาแต่ รวยไปเรื่อยๆ ที่อุตมากำลังอธิบายนี้ไม่ได้ค้านแย้งผู้ที่อธิบาย “เศรษฐกิจพอเพียง”ตามความเห็นของท่านอยู่ในสังคมขณะนี้ อุตมาไม่ได้ค้านแย้งใครนะ ขอภัย อุตมาอธิบายตามประสา อุตมา นี่เป็นความเห็นของอุตมา เป็นความคิดของอุตมา อาจจะไปค้านแย้งคนอื่นบ้าง อาจจะสอดคล้องกับคนอื่นบ้าง อาจจะ เข้าหูคนอื่นแล้วก็ถูกใจ บางคนไม่ถูกใจก็ขอภัย

เพราะฉะนั้น**ความรวยในประเภทที่ ๒** นี้เป็นประเภทที่ดี ตรงที่ว่าเขาซื่อสัตย์สุจริต เขาพยายามซื่อสัตย์สุจริต แต่ขอ ยืนยันว่า**ยังเอาเปรียบ ยังมี**ความมักได้ **ยังมี**ความโลภไปเรื่อยๆ **ยังไม่มี“สันโดษ”** เขาจึงรวยไม่รู้จักพอ ฟังให้ดีนะ คนรวย **คุณรวยไม่รู้จักพอ** เพราะฉะนั้นในประเภทการรวย ๒ อย่างนี้ ก็คือ คนดูดีแล้วดูดีอีก ทั้งคู่ ดูดีดูดีแล้วดูดีดูดี ตั้งชื่อให้ว่าคนตระกูล “ดูดี” ดูดีไม่หยุด คนรวยทุนนิยมดูดีไม่หยุด เอ้า..ที่นี้หมดเวลา

เวลาหมดใช้ใหม่

ท่านจันทร์ : คงจะต้องนำเสนอแค่นี้ก่อน

พ่อท่าน : เอละ ตกงพอ ได้ฟังนิดหน้อย.. ยังไม่รู้
นะว่ารายแบบบุญนิยมจะเป็นยังไง โอโฮ น่าฟังๆนะ

ท่านจันทร์ : ท่านทั้งหลาย ได้มีโอกาสติดตามฟัง ความ
หมายโดยสังเขป เกี่ยวกับเรื่อง**คนจน คนเล็กจน และคนรวย**
โดยเฉพาะ**คนรวย**ที่กำลังมาถึงประเด็นเกี่ยวกับ**คนรวย ๒**
ประเภท เป็นคนรวย แบบ**ทุนนิยม** ใน**คนรวยแบบทุนนิยม** ก็มี
๒ ชนิด ตามที่พ่อท่านได้อธิบายมาเมื่อสักครู่นี้ฟังๆแล้วนี้
ชนิดแรกนี้น่าจะเป็น**คนรวยแบบทุนนิยมสามัญ**

พ่อท่าน : เอ้อ ได้ ตั้งอย่างนั้นก็ได้อ

ท่านจันทร์ : ครับผม ส่วนชนิดที่ ๒ น่าจะเป็น
คนรวยแบบทุนนิยมสามัญ คือหมายความว่า**ทุนนิยม**ทั่วๆไปนะ

พ่อท่าน : ใช่ๆๆ เขา**ไม่รู้จักพอ** เขาก็รวยได้ แต่เขา
ก็สุจริตใจ

ท่านจันทร์ : เพราะงั้นคนรวยในความหมายที่
พ่อท่านเอ่ยถึงนี้ ถ้าจะใช้คำพูดว่า รายแบบ**ทุนนิยมสามัญ** กับ
ทุนนิยมสามัญ นี้ก็พอจะสื่อความหมายให้เข้าใจได้อย่างชัดเจนมาก
ขึ้นว่าเป็น**คนรวย** แต่ขอยืนยันว่า**ทุนนิยมนี้ ไม่มีที่ไม่เอาเปรียบ**
อันนี้คือถ้อยคำที่อยากจะขอให้ขีดเส้นใต้ด้วยปากกาสีแดงไว้
ทุนนิยมนี้ไม่มีที่ไม่เอาเปรียบ ไม่มีที่ไม่เอาเปรียบ คือหมายความว่า
เอาเปรียบตลอดถ้าทำได้ เว้นแต่ไม่สามารถเอาเปรียบเขาได้

พ่อท่าน : อยู่ในระบบของสังคมก็คือ**ได้เปรียบ** ที่ตรา

เอาไว้ในระบบของสังคมทุกวันนี้ที่การมีรายได้ การคิดค่าตัว ได้ค่ารายได้ ค่าแรงงาน หรือว่าค่าแลกเปลี่ยนอะไรก็แล้วแต่ อัตราการแลกเปลี่ยนนี้ ข้อผลทั้งนั้นแหละในระบบทุนนิยม

ท่านจันทร์ : ค่าตัว อัตราเงินเดือนต่าง ๆ นานา นี้ ก็ถือว่าเป็น**อัตราข้อผล** ที่เป็นมาโดยสภาพนะ เป็นอัตราข้อผล

พ่อท่าน : โนโลก็ยกเขาเป็น แต่เขาแกลิ่งไม่รู้สิรู้สัว

ท่านจันทร์ : เป็นอัตราที่เอาเปรียบ เพราะฉะนั้นแม้จะรวยแบบซื่อสัตย์ แต่ก็ยังเป็นการรวยไม่จบอีก รวยไม่พอ รวยไม่สิ้นสุด ในพระไตรปิฎก กามโมคีสสูตร บอกว่า ไม่มีปัญญา เป็นเครื่องสลัดออก เพราะว่า จริงๆ ในกามโมคีสสูตรนี้ บอกถึงกามโมคิ ๑๐ ชั้น มีประเด็นสุดท้ายน่าตะลึงมากเลย สอดคล้องกับที่พ่อท่าน ได้กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้

พ่อท่าน : โอ..ผมยังไม่เจอเลยสูตรนี้

ท่านจันทร์ : ครับ เตี่ยผมเอาพระไตรปิฎกมาประกอบให้ครับ พ่อท่านครับ คราวต่อไป ท่านทั้งหลายจะพบปะเจอเจอกับ**คนจน คนเลิกจน และคนรวย** ในความหมายที่ลึกซึ้ง และอาจจะไปคาบเกี่ยวกับ**กามโมคีสสูตร** ในพระไตรปิฎกด้วย กราบขอบคุณพ่อท่านด้วยความเคารพที่ให้อรรถาธิบายนะ ครับ นมัสการครับพ่อท่านครับ ขอโมทนาสาธุญาตีโยมทุกคน ขอให้ท่านทั้งหลาย จงเป็น**คน“เลิกจน”**ประเภทที่ ๓ โดยถ้วนหน้ากันทุกท่านทุกคนเถิดเทอญ (สาธุ)

พุทธที่ไปพิพพาน ตอน ๒

ท่านจันทร์ : กราบนมัสการพ่อท่านด้วยความเคารพ
ครับ เจริญธรรมญาติโยมสาธุชนผู้มีใจใฝ่ในพระนิพพานทั้งหลาย
ณ โอกาสนี้เราจะขอนำพาท่านทั้งหลายไปสู่ประเด็นต่อเนื่องจาก
เมื่อคราวที่แล้ว โดยจะขออนุญาตนำพระไตรปิฎกที่มีใน **กามโกศ
สูตร** หรือ **กามโกศ ๑๐ ชั้น** ซึ่งท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์
(ปยุตต์ ปยุตโต) ได้รวบรวมเรียบเรียงมา จากพระไตรปิฎกเล่ม
ที่ ๑๘ ข้อที่ ๖๓๑-๖๔๓ จากพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๔ ข้อที่ ๙๑
ท่านสรุปรวบรวมมาดังต่อไปนี้

“กามโกศ” ๑๐ ชั้น จากพระไตรปิฎก

“กามโกศ” หมายความว่า ผู้บริโภคกาม ผู้ครองเรือน
หรือหมายถึง *คฤหัสถ์* ทั่วไป

มีอยู่ ๓ กลุ่ม แล้วมีพิเศษอยู่กลุ่มหนึ่ง ลองฟัง
กลุ่มแรก คือ

กลุ่มแสวงหาที่ไม่ชอบธรรม พวกหนึ่ง ผู้แสวงหา

โภคทรัพย์โดยไม่ชอบธรรม โดยทารุณ ช่มชี่ ได้มาแล้วไม่เลียง
ตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ทั้งไม่แจกจ่ายแบ่งปัน และไม่ใช้ทำกรรมดี

สอง พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยไม่ชอบธรรม
โดยทารุณ ช่มชี่ ได้มาแล้วเลียงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข แต่ไม่
แจกจ่ายแบ่งปัน ไม่ใช้ทรัพย์นั้นทำกรรมดี

สาม พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยไม่ชอบธรรม
โดยทารุณ ช่มชี่ ได้มาแล้วเลียงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข แจกจ่าย
แบ่งปัน และใช้ทรัพย์นั้นทำกรรมดี

นี่เป็นพวกแรกคือ พวกที่...**แสวงหาไม่ชอบธรรม**

พ้อท่าน : แม้จะเลียงตนอิ่มหนำเป็นสุขด้วย และใช้
ทำกรรมดีด้วย แต่การแสวงหา...**แสวงหาไม่ชอบธรรม**

ท่านจันทร์ : คือ ในพระไตรปิฎกถ้าอ่านพระไตรปิฎก
จะสนุกมาก ท่านบอกคนประเภทที่ ๑ ถูกตำหนิ ๓ สถาน คือ

๑. แสวงหากี่ไม่ชอบธรรม ทารุณ ช่มชี่
 ๒. ได้มาแล้วก็ไม่เอามาใช้เลียงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข
 ๓. ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน และไม่ใช้ทรัพย์นั้นทำความดี
- ท่านบอกควรตำหนิ ๓ สถาน

ส่วนคนประเภทที่ ๒ ท่านบอกว่าตำหนิ ๒ สถาน ชม
๑ สถาน คือ

แสวงหาทรัพย์โดยไม่ชอบธรรม ทารุณ ช่มชี่ อันนี้
ควรตำหนิแน่ ได้มาแล้วเลียงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข อันนี้ชม ไม่
แจกจ่ายแบ่งปัน ไม่ใช้ทรัพย์นั้นทำกรรมดี ตำหนินะ ท่านทั้งหลาย

ฟังนะ **ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน ไม่ใช้ทรัพย์สินนั้นทำกรรมดี** อันนี้ตำหนิ นะ ถูกตำหนิในพระไตรปิฎก ไม่สละออก สิ่งสมกักตุนจนรวย

ประเภทที่ ๓ **แสวงหาโดยไม่ชอบธรรม** ทารุณ ช่มชี่ อันนี้ตำหนิ ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข อันนี้ชม แจกจ่ายแบ่งปันใช้ทรัพย์สินนั้นทำกรรมดี ชม เพราะฉะนั้นตรงนี้ ชม ๒ ตำหนิ ๑

ต่อไปกลุ่มที่ ๒ **แสวงหาโดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง**

ข้อที่ ๔ พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง ทารุณ ช่มชี่บ้าง ไม่ทารุณ ช่มชี่บ้าง ได้มาแล้ว ไม่เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ไม่แจกจ่ายแบ่งปันและไม่ใช้ทรัพย์สินนั้นทำกรรมดี ข้อนี้ท่านบอกว่าควรตำหนิ ๓ ชม ๑

พ่อท่าน : เหมือนข้อ ๑ แต่ว่า **การแสวงหา**ทำไม่ชั่ว จัดจ้านเหมือนพวกที่ ๑ **คือ การแสวงหาโดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง**

ท่านจันทร์ : ข้อที่ ๕ พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์ โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง ทารุณ ช่มชี่บ้าง ไม่ทารุณ ช่มชี่บ้าง ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข แต่ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน และไม่ใช้ทรัพย์สินนั้นทำกรรมดี พวกนี้ตำหนิ ๒ ชม ๒

ข้อที่ ๖ พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง โดยทารุณ ช่มชี่บ้าง ไม่ทารุณช่มชี่บ้าง ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ทั้งแจกจ่ายแบ่งปันและใช้ทรัพย์สิน

นั้นทำกรรมดี ข้อนี้ตำหนิ ๑ ชม ๓

พวกเราคงจะเข้าใจแล้วว่าตำหนิตรงไหน ชมตรงไหน

กลุ่มที่ ๓ แสวงหาขอบธรรม

ข้อที่ ๗ พวกหนึ่ง แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน ได้มาแล้ว... ตรงนี้โยมคิดตามซิ นิดหนึ่งจะได้ฉลาด แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน ได้มาแล้ว ไม่เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ไม่แจกจ่ายแบ่งปันไม่ใช้ทรัพย์ นั้นทำกรรมดี ข้อนี้ตำหนิเท่าไร ชมเท่าไร ตำหนิเท่าไรนะโยม โยมบอกตำหนิ ๒ ชม ๑ ชมตรงได้แสวงหาโดยชอบธรรม ตำหนิ ก็คือ ไม่เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ตำหนิก็คือ ไม่แจกจ่าย แบ่งปัน อันนี้ ตำหนิ ๒ ชม ๑ ถูกต้องนะ

ข้อที่ ๘ พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ ทารุณข่มขืน อันนี้คิดไปเลย ..ชม ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็น สุข ..ชม แต่ไม่แจกจ่ายแบ่งปันไม่ใช้ทรัพย์นั้นทำความดี ..ตำหนิ ฟังให้ตินะ พระไตรปิฎก เพียงแค่ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน ไม่ใช้ทรัพย์ นั้นทำกรรมดี ท่านตำหนินะ อันนี้ก็คือ ชม ๒ ตำหนิ ๑

ข้อที่ ๙ พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ ทารุณข่มขืน ได้มาแล้วก็เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุขด้วย ตรงนี้ชม ทั้งแจกจ่ายแบ่งปัน และใช้ทรัพย์นั้นทำความดีด้วย ชม แต่..ขนาด ชมแล้ว พระพุทธเจ้ายังมีพวงท้าย ตรงกับที่พ่อท่านกล่าวเมื่อ ลักครุ่นนี้ปะเลยที่เดียว แต่เขายังติด ยังสยบ มัวเมา ยังหมกมุ่น บริโภคโภคะเหล่านั้นโดยไม่รู้เท่าทัน ไม่เห็นโทษ ไม่มีปัญญาทำ

ตนให้อิสระหลุดพ้น เป็นนายเหนือโภคทรัพย์ ปานนั้นเขียนนะ พระพุทธเจ้าทรงตำหนิอะไร แต่เขายังติด ยังสยบ มัวเมา ยังหมกมุ่นบริโภคโภคะเหล่านั้นโดยไม่รู้เท่าทันไม่เห็นโทษ ไม่มี ปัญญาทำตนให้เป็นอิสระหลุดพ้น เป็นนายเหนือโภคทรัพย์นั้น

ข้อนี้เป็นพวกที่ซม ๓ สถาน ตำหนิ ๑ สถาน จริงๆถ้า นำ ๘ ข้อมาพิเคราะห์ ข้อนี้ น่าจะซมหมด พระพุทธเจ้ายังพ่วงตำหนิ ไปอีก ๑ ข้อ นั่นแสดงว่ายังมีกลุ่มพวกพิเศษอยู่ คือกลุ่มสุดท้าย

คือกลุ่มที่ **แสวงหาโดยชอบธรรม** ใช้อย่างรู้เท่าทันเป็นอิสระ คือ **ข้อที่ ๑๐** พวกหนึ่งแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุขด้วย แจกจ่าย แบ่งปันและใช้ทรัพย์นั้นทำความดีด้วย อีกทั้งไม่สยบมัวเมา ไม่หมกมุ่น บริโภคโภคะเหล่านั้นโดยรู้เท่าทัน เห็นโทษ

ฟังดีๆนะ... บริโภคโภคะเหล่านั้นทรัพย์สมบัติเหล่านั้น โดยรู้เท่าทัน เห็นโทษ มีปัญญาทำตนให้เป็นอิสระหลุดพ้น เป็นนายเหนือโภคทรัพย์นั้น

นี่คือ **กามโภคี ๑๐ ชั้น** ชั้นสูงสุดคือ **ชั้นที่ ๑๐** ซมทุกสถานและไม่มีตำหนิเลย ครับ กระหม่อมนำพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๘ และเล่มที่ ๒๔ มานำเสนอ เพื่อสอดรับกับคำอธิบายของพ่อท่าน เมื่อตอนที่แล้ว นิมนต์พ่อท่านอธิบายต่อตามสมควร นมัสการครับ

พ่อท่าน : อ้าว...ตกลงฟังพระไตรปิฎกหรือว่าฟังคำสอนของพระพุทธเจ้ากล่าวถึง พวกโลกียะหรือพวกกามโภคี **โลกียะคือพวกกามโภคี คือ ไม่ใช่พวกโลกุตระ** เพราะยังเสพ

โลกก็อยู่อย่างไม่ค่อยจะเรียนรู้และไม่ลดละ ไม่เลิกละอะไรมา
 แบ่งออกไปถึง ๔ พวก พวกที่ ๑๐ จึงเป็นพวกโลกุตระ ซึ่งจะได้
 ขยายความ คนอยู่ในโลกของกามซ้อนอยู่ในกามโมคิณีนี้แหละ
 แต่ว่าเป็นผู้ที่มีจิตเหนือโลกีย์ อยู่กับคนในโลกของกามโมคิณี
 แต่ที่ท่านไม่มีกาม ไม่เสพแล้ว ไม่เสพสุขในกามแล้ว ดังนั้นผู้ที่
 เข้าใจ“โลกุตระ” ยินดีในโลกุตระ ก็จะฝึกฝนตน เรียนรู้การ
 ล้างกิเลส และปฏิบัติให้ตนหลุดพ้นจากโลกีย์ การหลุดพ้นไม่ใช่
หนีไปอยู่ป่า อยู่เขา อยู่ถ้ำ ไม่แตะต้องกัน แล้วหลงคิดว่า“หลุด
พ้น” ตามที่ผิดๆกันมาในชาวมุข “หลุดพ้น” นั่นคือ จิตหมด
กิเลส “โลกีย์” ทำอะไรท่านไม่ได้ เพราะจิตของท่านไม่สยบมัวเมา
ไม่หมกมุ่น บริโภคโภคทะเล่านั้นโดยรู้เท่าทัน เห็นโทษ มีปัญญา
ทำตนให้เป็นอิสระหลุดพ้นแล้ว เป็นนายเหนือโภคทรัพย์นั้น

ทบทวนสรุป “คนจน” และ “คนเลิกจน”

ก่อนที่จะได้อธิบายก็ขอทบทวนสำหรับเรื่องที่กำลังพูดถึง
 อยู่นี้ คราวที่แล้วอาตมาได้พูดถึง..วิถีมุข ยุค เศรษฐกิจพอเพียง
 โดยเอาเนื้อหาคน ๓ ลักษณะ ๓ ประเภทมาพูด

คนลักษณะ“จน” คือเป็นคนจน แล้วก็ลักษณะคน
เลิกจน และประเภทที่ ๓ คนรวย แล้วได้ขยายความ แยกแยะ
 ออกไป “คนจน”ก็แยกไปเป็น ๓ พวกใหญ่ๆ

๑. “จน”เพราะเขาทำกินทำใช้ของเขาไม่พอกินพอใช้

ไว้สมรรถภาพ ตนเองก็เอาตัวไม่รอด ผู้เก่งกว่าก็ไม่สละช่วยกัน

๒. “จน” เพราะว่าเขาทำกินทำให้พอเหลือบ้าง หรือว่าทำพอได้ ก็ทำคຸ້ມกินคຸ້ມใช้ แต่ก็ไม่พอกินพอใช้ เพราะอยู่ในสังคมทุนนิยมที่หลงลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุข ก็ถูกกดขี่ขูดรีด ถูกเอาเปรียบเอารัด จนกระทั่งไม่พอกินไม่พอใช้ จึงจนจริงๆ อยู่ในสังคมนี้ นี่คือ ความจริงที่เป็นจริงอยู่ในโลก

๓. “จน” อย่างเลว จนเพราะตนเองล้ามะเลเทเมา ขี้เกียจ ขี้คว้าน หรือได้มาก็ผิดพลาดพว้าทำลาย ใช้สຸ່มสຸ່มหัว หรือทำมาหากินก็ท่ามๆ บ้าบิ่น อวดดิบอวดดี ไม่ประมาณตน ทำให้ผู้เกินตน ทำตนเองจนฉิบหายได้ เป็นหนี้เป็นสินได้ ก็“จน” กันลำบากลำบากได้

ส่วนข้อ **คนเลิจน** ก็แบ่งเป็น ๓ มีส่วนคล้ายๆ กัน คือ

๑. คนที่ทำพอกินพอใช้ของตัวเอง ใช้สมรรถนะของตัวเอง แข็งแรง เต็มที่ ก็ **“เลิจน”** ได้ แต่ **ไม่รวย** ยังไงๆ ก็ได้แค่นั้น ไม่รวย สมรรถนะมีแค่นั้น นี่ **“คนเลิจน”** ข้อที่ ๑

๒. คนที่ **“เลิจน”** ได้ เพราะสมรรถนะดีพอได้ พอเป็นพอไป อาจจะฐานะดีกว่าคนมีสมรรถนะไม่ดีนัก และเขาก็ฉลาด อยู่ในสังคมทุนนิยม สามารถที่จะหลบเลี่ยงการเอาเปรียบเอารัด สามารถที่จะใช้วิธีการของตนเอง อยู่ในสังคมที่ถูกขูดรีดนี้ สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการถูกขูดรีด ถูกเอาเปรียบเอารัดได้ เขาก็เลย **“เลิจน”** พอเป็นไปได้ แต่ก็ได้เท่านั้น ไม่รวยไปกว่านั้น ทำเต็มที่แล้วในชีวิตจนตายก็ได้แค่นั้น **ไม่รวย** ทั้ๆ ที่.. **อยากรวย**

๓. เป็นคน **“เลิจน”** ที่เป็น **คนดี** เป็นคนเข้าข่าย **เศรษฐกิจ**

พอเพียง เพราะเป็นคนที่**จะรวยก็รวยได้** ทำงานเก่ง มีปัญญาที่ประกอบด้วยคุณธรรม มีสมรรถนะทำกินทำให้ได้มากเกินกินเกินใช้ของตน โดยเฉพาะหลีกเลี่ยงการเอาเปรียบเอารัด ยอมเสียสละหรือเสียเปรียบตามกฎหมายของสังคมทุนนิยม ตามกฎหมายของสังคม เช่น อัตราราคาที่นายทุนเป็นผู้ตั้ง หรือกฎหมายภาษีที่ฉ้อฉล ก็ต้องยอมเสียโน่นเสียนี้ เสียเปรียบอย่างโน้นอย่างนี้ ในกฎหลักของสังคมที่เขาตรากฎหลักของสังคม อาตมาเย็นเย็นแล้วว่า การตราหลักเกณฑ์ในสังคมทุนนิยมโลกีย์ เป็นการตั้งขึ้นมาอย่างฉ้อฉล เพราะเป็นการตราขึ้นมาจากคนที่ยังมีกิเลส คนที่ได้บัลลังก์แห่งความเป็นนายหรือความมีอำนาจแล้ว แต่ยังมีความเห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรคพวก เห็นแก่ลูกเต้าเหล่าหลาน เห็นแก่เครือญาติอะไรก็แล้วแต่ เป็นบลิพระอิกมากมาย จึงยังตั้งกฎตั้งเกณฑ์อะไร ก็มีอคติ ๔ อยู่แน่ ไม่มากก็น้อย แม้จะพยายามให้“เป็นกลาง” ให้สุจริตยุติธรรมปานใดก็ตาม อันนี้เป็นสังขธรรม เพราะกิเลสยังมีจริง อาตมาไม่ได้พูดเอาเอง อธิบายตามสังขธรรม

เพราะฉะนั้นคนที่**“เลิกจน”**ในประเภทที่ ๓ นี้ ถึงแม้ว่าจะชนะ จะเก่งอยู่ในสังคม **จะรวยก็รวยได้อีก** ขยันหมั่นเพียรมีสมรรถนะสูง แต่เขา**ไม่ยอมรวย** เสียสละ สร้างสรร สะพัดออก **คนจน**ประเภทที่ ๓ นี้หน้าเคารพบูชา ดีกว่า**คนรวย**แน่นอน

เพราะฉะนั้นถ้าจะเป็น**เศรษฐิกิจพอเพียง** มี**ใจพอ** เขาจึง**“พอ”**เพียงนี้ แล้วแม้เขาได้มากกว่านี้ เขาก็สละออกในส่วนที่มากเกินกว่า**“ใจพอ”**ของเขา ที่สำคัญเขาได้ฝึกฝน**“การมีก้น้อย”**อีกด้วย ดังนั้น คนผู้นี้แม้จะต้องได้น้อยกว่าที่ควรได้ไปบ้างเขาก็

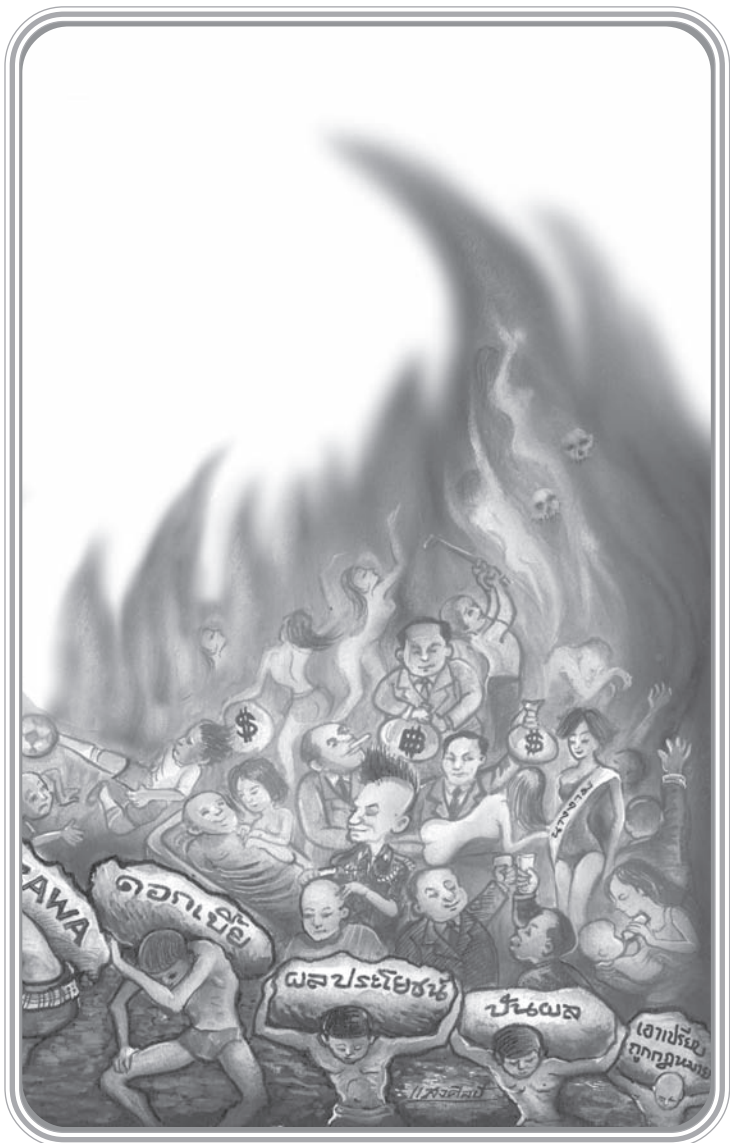
“พอ” เท่านั้นเขาก็ทำใจให้“พอ”ได้

ซึ่งคราวที่แล้วอาตมาได้พูดรายละเอียดไปจนกระทั่งลง
ประมาณตัวเลขกันดูว่า ขนาดไหนจะถือว่ารวย มีสัก ๑๐ ล้าน
มีสะสมของตนเอง ๑๐ ล้าน ถือว่ารวยมั๊ย? รวยแล้ว ๑๐ ล้าน
ขึ้น รวยแล้ว ๑๐๐ ล้านนี่ล้นแล้ว เกินร้อยล้านนี่ พวก richest
rich แล้ว พวกนี้มันเกินกว่าควรแล้ว

ความเข้าใจใน“กามโมคี” จากพระไตรปิฎก

เอาละ ทีนี้พวก“รวย” อาตมาได้อธิบายมาถึงลักษณะ
ของพวกรวยมาบ้างแล้ว ก็ขอย้ำในประเภท“รวย”ก่อน เมื่อกี้
ท่านจันทร์ได้เอาพระไตรปิฎก มาดูเรื่อง“กามโมคี” คนที่มีการทำ
มาหากินอยู่ในลักษณะ**แสวงหาทรัพย์สมบัติโดยไม่ชอบธรรม**
แน่นอน เขารวยได้ และเขาต้องทารุณข่มขืนเอาเปรียบเอาไรต์ ได้
มาแล้วไม่เลี้ยงตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข ก็โง่เอง ไม่แจกจ่าย ไม่
แบ่งปัน และไม่ใช้ทำกรรมดีเลย ขอขยายความหมายตรงนี้หน่อย
ในสำนวนที่ว่า “เลี้ยงตนให้อิ่มหน้า เป็นสุข”

อันนี้ ต้องทำปัญญาให้แจ่มนะว่า ไม่ได้หมายความว่า
บำเรอกิเลสอย่างอิ่มหน้าสำราญ ตามประสาคนโลกีย์ปุถุชน
หลงใหลกัน แต่ความว่า **เลี้ยงตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข**นี้ หมายความว่า
เลี้ยงตนให้ดี ให้มีสุขภาพแข็งแรง กินอย่างมีสาระ ใช้อย่างมี
คุณค่า หรืออย่างประโยชน์สูง-ประหยัดสุด อะไรอย่างนี้ เป็นต้น
ไม่ใช่ว่า **เลี้ยงตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข** ก็เลยหลงเข้าใจไปว่า กินใช้

กันอย่างสำเร็จสำราญและทะเลาะทะเลาะไป บำเรอกิเลสกันเสียคน
 ที่นี้ต่อไปท่านก็ตรัสว่า ไม่แจกจ่าย ไม่แบ่งปัน และไม่
 ใช้ทำกรรมดีเลย ก็ชั่วแน่ เพราะฉะนั้น**คนรวยที่ชั่ว** มีแน่นอน แต่
 เขาไม่รู้ตัวหรอกว่า“เขาชั่ว” เพราะแม้การ**ไม่แบ่งปัน** ก็ชั่ว เป็นต้น

กามโภคี ข้อที่ ๑ แสวงหาอย่างไม่ชอบธรรมด้วย
 “รวย”แล้วก็สุขุ่ยสุขุ่ยด้วย แต่ก็ยังรวยมากเพราะเขาข่มขี้ได้ เขา
 เปรียบเอารัดมามาก ขี้โกงมาก ก็เหมือนกับนักเลงใหญ่ มันจะ
 “จน”ลงไปได้อย่างไร เทียวไปข่มขี้เขาอยู่ตลอดเวลา ตำรวจไม่จับ
 เข้าคุก มันก็ทำงานของมันตลอดเวลา เพราะคนนักเลงหัวไม้
 หรือพวกมาเฟียทั้งหลายแหละนะ เขาเป็นได้ทำได้ เขาก็ไม่หยุดชั่ว

ข้อที่ ๒ พวกแสวงหาโภคทรัพย์โดยไม่ชอบธรรม โดย
 ทารุณข่มขี้ ได้มาแล้วก็เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ตรงนี้มันแยได้
 เหมือนกันนะ เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ถ้าโง่ ก็เลี้ยงตนอย่าง
 ไม่ประหยัดนะ สุขุ่ยสุขุ่ย ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยผลาญพว่ ไม่รู้จัก
 สาระ ไม่ทำแต่พอดี สุขภาพก็จะเสียด้วย ชิบหายด้วย

ต่อไปก็ ..ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน ไม่ทำกรรมดีด้วย เอาไป
 จ่ายอะไรก็ไม่รู้ละ รวยมากแต่อาจกักเก็บเอาไว้กินก็ไม่กิน กิน
 ไม่พอ สุขภาพร่างกายทรุดโทรม ไข้ก็ไม่ไข้ โง่เอง เรียกว่าทรมาณ
 ตนเอง มีกินมีใช้ก็ไม่กินไม่ใช้ก็แล้วไป นั่นพวกที่หนึ่ง

พวกที่สอง กิน ใช้ สุขุ่ยสุขุ่ย อยากกินก้วยเตี้ย
 ฮ่องกง ก็นั่งเครื่องบินไปกินที่ฮ่องกง เสร็จแล้วกลับในเวลา
 ชั่วโมงสองชั่วโมง สามชั่วโมงก็เรียบร้อย กินแล้ว มีเงินนี้หัวว่า

ไปกินก๋วยเตี๋ยวเจ้าอร่อยที่ฮ่องกงอะไรอย่างนี้ก็ทำไปตามประสาเขา จะบอกว่าเป็น อุตมาว่าไม่ดีหรอก แต่ว่าเขาว่าดีก็แล้วไป ท่านจันทร์ ท่านถือว่าเป็นดี

ท่านจันทร์ : คือผมบอกกับพ่อท่านตรงๆว่า ในใจก็ รู้สึกตะหงิดๆเหมือนกัน ในพระไตรปิฎกกล่าวเช่นนั้น คือใน พระไตรปิฎกบอกว่าควรชมที่สถาน ควรตำหนิที่สถาน

พ่อท่าน : เอละ เรื่องนี้ก็ได้อธิบายกำชับผ่านมาแล้ว ที่นี้ ข้อ ๓ พวกแสวงหาโภคทรัพย์โดย*ไม่ชอบธรรม* โดยทารุณ ช่มชี่ ได้มาแล้วก็เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุขด้วย แจกจ่ายแบ่งปัน และใช้ทำกรรมดีด้วย คนนี้ก็ดีขึ้นมาน้อยหนึ่ง ดีขึ้นมานิดหนึ่ง จะเข้าเขตของ“คนรวย” แต่มันยังไม่ได้อยู่ตรงที่ว่า แสวงหา โภคทรัพย์โดย*ไม่ชอบธรรม* โดยทารุณช่มชี่ ท่านละเอียดกว่าที่ อุตมาอธิบายคร่าวที่แล้ว เพราะเอาพระไตรปิฎกมาแล้ว เอา ของพระพุทธเจ้ามาแล้ว แน่نون ท่านต้องละเอียดกว่าอุตมา แน่نون เห็นมัยยิ่งชัดขึ้นไปอีกว่า ทำมาหากินโภคทรัพย์โดย *ไม่ชอบธรรม ช่มชี่ด้วย* ได้มาแล้วเลี้ยงตนอิ่มหนำสำราญเป็นสุข ด้วย แจกจ่ายแบ่งปันและใช้ทำกรรมดีด้วย ก็มีส่วนนี้คืออยู่ส่วน หนึ่ง ในกลุ่มที่ ๑ และ ๓

กลุ่มที่ ๒, ๔, ๕, ๖ แสวงหาอย่าง*ชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง* หมายความว่าก็ยังมีส่วนนี้ ยังมีการละเว้น ยัง มีการบันยะบันยัง **อันแรก**ไม่มีการบันยะบันยังอยู่ใน**ข้อแรก** อุตมาอธิบายคร่าวที่แล้วว่า พวกนี้พวกรวยชิบหายเลย ทำชิบหาย ทำไม่ละไม่เว้นเลย ทำอะไรก็เอาหมด อะไรๆจะเลวจะร้ายยังไง

ขอให้ได้ ขอให้ไม่ลำบากตัวเอง ใครจะเลวจะร้าย ใครจะลำบาก
ไม่รู้ อันนั้นเลวร้ายมาก

ที่นี้ **แสวงหาโดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง**

พวกที่ ๔ คือพวกแสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง ก็ยังดียังละเว้น ยังบันยะบันยัง ทารุณข่มขี้บ้าง ไม่ทารุณข่มขี้บ้าง ได้มาแล้วไม่เลี้ยงตน คล้ายๆข้อ ๑ ไม่เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข คือโง่ ที่เอาตมาว่าไปแล้ว ไม่แจกจ่าย แบ่งปันและไม่ใช้ทำกรรมดี สะสมลูกเดียว พวกนี้สะสมลูกเดียว “รวย” พวกนี้รวยลูกเดียว อันนี้กำลังพูดถึง “การรวย” นะ คนรวย “รวย” ลูกเดียว

พวกที่ ๕ แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง ทารุณข่มขี้บ้าง ไม่ทารุณข่มขี้บ้าง ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข แต่ไม่แจกจ่ายแบ่งปันและไม่ใช้ทำกรรมดี เลี้ยงแต่ตัวเองแล้วไม่แจกจ่ายแบ่งปัน และไม่ทำกรรมดี พวกนี้ก็ “รวย” อยู่ บำเรอตนเองเต็มที่

พวกที่ ๖ พวกนี้ แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรมบ้าง ไม่ชอบธรรมบ้าง กิ่งดีกิ่งดิบ กิ่งดีกิ่งไม่ดี ทารุณข่มขี้บ้าง ไม่ทารุณข่มขี้บ้าง ได้มาแล้วก็เลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข ทั้งแจกจ่ายแบ่งปัน และใช้ทำกรรมดี คืออยู่ส่วนหนึ่งบ้าง พวกนี้ก็ ค่อยยังชั่วชนิดนี้

ต่อมาที่นี้อีกกลุ่มที่ ๓ พวกนี้แสวงหาโภคทรัพย์โดย **ชอบธรรม** พวกนี้อยู่ในกลุ่มที่เอาตมาแบ่งไว้ ๒ คือ คนรวยชนิดที่เรียกว่า รวย “ชิบหาย” **รวยไม่ดีเลย คนเลว** กับ **รวยที่มีสำนึก**

เป็นคนดี ชื่อลัตถ์สุจริต อาตมาแบ่งเป็น ๒ ง่ายๆ แต่ของ พระพุทธเจ้าท่านแบ่งละเอียดไปจนกระทั่ง ๙ หลัก ๑๐ หลัก ก็เอาของพระพุทธเจ้าได้เลย

เพราะฉะนั้นประเภทที่ ๗ พวกนี้ **แสวงหาโภคทรัพย์ โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน** ได้มาแล้วไม่เลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข **ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน** แต่ยังไม่แจกจ่ายนะ เห็นมัย ได้มาแล้ว รวย ไม่จ่ายเลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข **ไม่ใช่ทำกรรมดีอีก** แต่ยังไม่ทำกรรมดี ยังไม่ใช่ทำกรรมดี ก็เป็นอีกชั้นหนึ่ง เกรดนี้

พวกที่ ๘ พวกนี้ **แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน** ได้มาแล้วเลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข แต่ไม่แจกจ่ายแบ่งปันและไม่ใช้ทำกรรมดี

ท่านจันทร์ : ครับ ถูกต้องครับ คือประเภท ๗ นี้ ได้โดยชอบธรรม ไม่เลียดตนให้เป็นสุข ไม่แจกจ่ายแบ่งปัน อันนั้นในพระไตรปิฎก คือ ฎกขม ๑ สถาน ฎกติ ๒ สถาน

พ่อท่าน : ไม่เลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข ไม่แจกจ่าย อันที่ ๒ ได้มาแล้วเลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุข แต่ไม่แจกจ่าย ก็ยังเรียกว่าเอามาบำรุงแต่ตัวเอง

พวกที่ ๙ พวกนี้ **แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทารุณข่มขืน** ได้มาแล้วก็เลียดตนให้อิ่มหน้าเป็นสุขด้วย ทั้งแจกจ่ายแบ่งปันและใช้ทำกรรมดีด้วย เรียกว่า ทำมาหากินโดยชอบธรรม ไม่ข่มขืน ไม่เอาเปรียบเอาไรต์ ไม่ทำแบบที่เลวร้าย พวกนี้ก็ เป็นพวกที่ดีชั้นเยอะ แต่...พระพุทธเจ้ายังมีข้อแม่ในข้อ ๙ นี้ด้วยว่า

แต่เขายังติดกามโรคี คือพวก**ยังติดียีตอยู่ ยังสยบมัวเมา ยังหมกมุ่น บริโภคโภคะเหล่านั่นด้วยโดยไม่รู้อะไรทั้งเห็นโทษ**

เพราะการบำเรอตัวเอง การหมกมุ่นอยู่ในกามโรคี การบริโภคกาม การบริโภคสุข-โลภียสุขหรือบริโภคกามสุข แม้แต่อดีตที่ตถสขุณั้น มันยังเป็นเรื่องที่ยังมัวเมายังหมกมุ่นยังมีโทษ ไม่รู้เท่าทันมัน **ไม่มีปัญญาทำตนให้เป็นอิสระ** “**ทำตนให้เป็นอิสระ**”นี่ลึกซึ้งมาก หลุดพ้นโลกีย์ ซึ่งก็คือ “**หลุดพ้นกามโรคี**” ทั้งปวง นั่นเอง**“เป็นอิสระ”**ตามความหมายของพระพุทธเจ้า **ไม่ใช่ว่า“ทำอะไรตามใจตนเองได้”ทุกอย่าง** คือ**“เป็นอิสระ”**แน่ๆ

เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดไม่ศึกษา“โลกียธรรม”หรือ“ธรรมชาติแห่งโลกีย์” และศึกษา“โลกุตระธรรม”ให้สัมมาทิฏฐิ แล้วปฏิบัติตนจนหลุดพ้นออกมาจาก“โลกียรส” มาเป็น“โลกุตระ”ได้สมบูรณ์ คนนั้นไม่มีนิพพาน คนนั้นไม่มีการหมกมุ่นโลกีย์**“เป็นอิสระ”**แท้จริงสุดยอด**“เป็นอิสระ”**สัมบูรณ์ต้องไม่หมกมุ่นมัวเมาบริโภคโภคะเหล่านั่นอย่างรู้อะไรทั้งเห็นโทษ และหลุดพ้นจากความเป็นโลกียรส

พวกที่ ๙ นี้ ยังติดอยู่ตรงนี้ ยังเสพโลกีย์ ยังสยบอยู่กับกามโรคี ชนิดที่ไม่มีโลกุตระภูมิ แต่ก็ดีขนาดหนึ่ง ดีพอสมควร

พวกที่ ๑๐ สุดท้ายสุดยอด แสวงหาโภคทรัพย์โดยชอบธรรม ไม่ทำรุนแรงข่มขู่ ได้มาแล้วเลี้ยงตนให้อิ่มหนำเป็นสุข แจกจ่ายแบ่งปันและใช้ทำกรรมดี **อีกทั้งไม่สยบมัวเมา ไม่หมกมุ่น บริโภคโภคะเหล่านั่นอย่างรู้อะไรทั้งเห็นโทษ มีปัญญาทำตนให้เป็นอิสระหลุดพ้นเป็นนายเหนือโภคทรัพย์** อันสุดท้ายนี้ ลังเกตุให้ดี

“**บริโศกโศคะเหล่านั้**อย่างรู้เท่าทันเห็นโทษ” หากไม่ลึกซึ้งก็ จะดูว่ามันค้านแย้งกับ “การเสียดนให้อิมหัน่าเป็นสุข” ซึ่งอาตมา ได้ติงไว้ก่อนแล้วว่า ไม่ใช่การบำเรอดนด้วยโศกทรัพย์ให้ตนเอง อิมหัน่าสำราญระเริงแบบโลกีย์ แต่หมายความว่า มีทรัพย์สิ้นไม่ อดอยากก็กินอยู่ให้ดีเป็นประโยชน์สุขอย่างพอเพียง มันไม่ถึง ขันบำเรอกาม ให้กามมันอ้วนมันหนาขึ้น ถือว่ากินอยู่เลี้ยงชีพ อย่างสมบูรณ์เป็นไปด้วยดี เป็นสุขพอดี อีกทั้งไม่สยบมัวเมา ไม่หมกมุ่นมัวเมาบริโศกโศคะเหล่านั้**อย่างรู้เท่าทันเห็นโทษ**

ถ้าเข้าใจไม่ลึกซึ้งดีพอ มันจะค้านแย้งเห็นมั่ว คือไม่ หมกมุ่นบริโศกโศคะเหล่านั้**อย่างรู้เท่าทันเห็นโทษ** มีปัญญา ทำตนให้ “**เป็นอิสระ**” หลุดพ้นเป็นนายเหนือโศกทรัพย์ ก็เป็น คนที่จัดอยู่ในประเภทที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ถึงขั้นเป็น**โลกุตระ** ที่เดียว ไม่ว่าจะเป็คนกฤหัสถ์หรืออรรวาส เป็นคนประเสริฐ ที่มี ประโยชน์คุณค่าอยู่ในสังคมโลก ก็ต้องเป็น “**โลกุตระภูมิ**”

เพราะฉะนั้นอ่านกามโกติ ๑๐ ระดับของพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ จะเห็นว่าท่านเชื่อมโยงเข้าไปหา**โลกุตระ**แล้ว ไปหา**บุญนิยม**

“บุญนิยม”นิยม“ให้” “ทุนนิยม”นิยม“เอา”

เพราะฉะนั้นลักษณะของ**คนรวยในแบบบุญนิยม**นั้น เดี่ยวอาตมาจะได้อธิบายละเอียดพอสมควร เพราะว่ารายการ ของเรานี้เป็นรายการ “**พุทธที่ไปนิพพาน**” หมายความว่า เป็น พุทธที่จะต้องหลุดพ้นจากโลกียอย่างสมบูรณ์ ไปสู่จุดมุ่งหมายที่

หลุดพ้นจากโลกีย์อย่างสมบูรณ์ จึงลึกซึ้งและอาตมาก็อธิบาย
ตลอดมา เพราะฉะนั้น“คนรวย”ในประเภทที่ ๒ คือแบบ**บุญนิยม**
บุญอิสซึม Boonism ไม่ใช่ capitalism **ไม่ใช่ทุนนิยม**

ขอวิเคราะห์วิสัยหรืออธิบายตรงนี้ให้ฟังนิดหน่อย
ก่อนว่า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมเข้าสู่ระบบ**บุญนิยม**นี้ **ไม่ได้เป็นศัตรูกับ**
ทุนนิยมเลย ขออย่าขวยยืนยัน ฟังๆดูแล้ว“**ทุนนิยม กับ บุญนิยม**”
มันเหมือนกับคนละชั่วคนละข้าง เพราะอะไร เพราะผู้ที่ปฏิบัติ
ธรรม“**บุญนิยม**”ไปถึงที่สุดแห่งที่สุด **“เป็นอิสระ”** สัมบูรณ์นั้น
จะเป็นผู้ที่เสียสละ **เพราะขัดกิเลสส่วนของตน** **ไม่ได้ไปขัดไปขุด**
กิเลสของคนอื่น เมื่อขัดล้างจนกระทั่งหมดความเห็นแก่ตัว หมด
การสะสม(อปจยะ) หมดการสะสมทั้งวัตถุสมบัติเป็นของตัวเองของตน
และหมดทั้งไม่สะสมกองกิเลส กิเลสก็หมดเกลี้ยง ทรัพย์ศฤงคาร
ก็ไม่ต้องสะสม เป็นคนไม่มีทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน
เรียกว่านาคาริกชน ตั้งแต่ระดับอนาคามีบุคคลขึ้นไปถึงอรหันต์
เป็นคนที่“กล้าจน” เป็นคนที่อับปิศาจจะ อับปิศาจแปลว่ามักน้อย
อาตมาแปลว่ากล้าจน ท่านแปลเป็นภาษาไทยว่า“มักน้อย” คือมี
น้อยๆ เอน้อยๆ เหลือน้อยๆ ไม่เอามาก ไม่มีมาก ไม่มักมาก
อาตมาก็แปลความว่าไม่มักมาก เอน้อยๆ วั่น้อยๆ ก็แปลว่า
“กล้าจน”นั่นแหละ คือคนมีน้อยๆ ไม่เอามากๆ ไม่มีมากมาย คือ
คนกล้าจน กล้าจนอย่างมีความสุข คนกล้าจนที่ช่วยคนอื่นได้ตลอด
ที่ชัดๆ ว่า **“ทุนนิยม กับ บุญนิยม”** **ไม่เป็นศัตรูกัน** ก็
เพราะ..“บุญนิยม”นิยม“ให้” ส่วน“ทุนนิยม”นิยม“เอา” มันก็ไม่
ขัดแย้งกันแล้ว **มันไม่ทะเลาะกัน ไม่ขัดแย้งกันเลย** สมคัล้อยกัน

“คนรวย”ในแบบ“บุญนิยม”เป็นคนประเสริฐ

ที่นี้คนที่ชื่อว่า“รวย”ในระบบบุญนิยมก็คือ จะต้องเป็นคนดี เป็นคนขยันหมั่นเพียร เป็นคนมีสมรรถนะ เป็นคนทำงานมีความสามารถสูง ที่สำคัญเป็นคน“รู้เท่าทันโทษของโลกีย์” และ“เป็นอิสระ”จากโลกีย์ได้แน่แท้ ดังนั้นจึงฉลาดพอที่จะไม่ตกเป็นเหยื่อของโลกีย์ จึง“รวย”ได้แน่ๆ โสดาก็ไม่เป็นเหยื่ออบายมุขหรือแม่คนที่สมรรถนะไม่สูง แต่เป็นคนพอกินพอใช้

“เลิกจน”ได้ และก็ไม่สะสมต่อ เขา“เลิกจน”แล้วเขาก็ไม่สะสมต่อไปอีกตามที่ได้ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้ามา ยินดีที่จะสร้างสมรรถนะของตนเองสูงขึ้นๆ แต่ก็เสียสละ เพราะตนเองกำหนดกินกำหนดใช้ของตนเองได้อย่างพอเหมาะพอดี อิ่มหนำเพียงพอเป็นสุขดีแล้ว ร่างกายไม่ทรุดโทรม ชีวิตแข็งแรงบริบูรณ์ ทำมาหาได้ก็กินก็ใช้ของตัวเอง พึ่งตนเองรอด แล้วก็เหลือ มีชีวิตมีกรอบจำกัดว่าเราไม่กินไม่ใช้มากกว่านี้ เป็นคนรู้จัก“พอ”จริงๆ คือ“มีสันตฎฐิธรรม”จริง คือมี“สันโดษ”แท้ “ใจ”เขาบรรลुธรรมที่เรียกว่า“สันโดษ” จึงเป็น“ความพอ”ที่แท้จริง แล้วก็สูงไปเรื่อยๆ

เช่น “คนรวย”ในแบบ“บุญนิยม” “คนรวย”ประเภทบุญนิยมนี้ จะเป็นคนรวยตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น**คนประเสริฐ** เรียกว่า“**อาริยะ**” คือ ลดละกิเลสได้ถูกต้องแท้จริง

อาตมาใช้ศัพท์ว่า“อาริยะ” ไม่ใช่ศัพท์ว่า“อริยะ” เพราะอริยะเป็นคำเสียไปแล้ว มันกลายเป็นเรียกคนที่ทำผิดความหมาย

ของพระพุทธเจ้า “อริยะ”คือ คนที่เดินหินอยู่ในป่า-ในเขา-ในถ้ำ
 เก่ง สยบสิ่งสราลัตว์ในป่าเก่ง ไม่เข้าหาสังคมผู้คน ออกไปอยู่
 โดดเดี่ยวอะไรโน่น คนที่ปลุกเสกพระเครื่องเก่ง ทำเดรัจฉานวิชา
 เก่ง ไปทำไสยศาสตร์อะไรเก่งต่าง ๆ นานา สร้างอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้
 คำขายกันเต็มบ้านเต็มเมืองแล้วก็หลอกให้คนงมงายไปทั่วบ้าน
 ทั่วเมืองอยู่ แล้วก็ถือว่าเป็น“อริยะ”มีฤทธิ์มีเดช เป็นพระกรรมฐาน
 ที่เคร่งที่เก่งทางจิตมีพลังพิเศษแปลกๆ เอาคำว่า“อริยะ”ไปเรียก
 คนเหล่านั้นหมด อาตมาแก้กัซิมเต็มที อาตมาก็เลยไม่เอาด้วย
 อาตมาไม่อยากจะไปใช้คำว่า“อริยะ”ด้วย อาตมาก็เลยขอใช้
 คำว่า“อาริยะ” อาตมาเอามาจากคำว่า “อาริยะเมตไตรย” หรือ
 “ศรีอาริย์” อาตมาขอใช้“อาริยะ”คำนี้ก็แล้วกัน ความหมายเดียวกัน
 แต่ว่าขอใช้คำนี้เถอะ เขาไม่ค่อยใช้กัน แต่เป็นคำศัพท์ในศาสนา
 ด้วย แต่ในพจนานุกรมไม่มี อย่างที่อาตมายกตัวอย่างแล้ว
 พระศรีอาริยะนี้แหละ พระศรีอาริย์ หรือพระศรีอาริยะเมตไตรย
 นี้แหละ ขอใช้คำนี้

เพราะฉะนั้นคนที่เป็นอาริยะเริ่มต้นเรียกว่าสมณะที่ ๑
 สมณะที่ ๑ คือ โสตาบัน เป็นผู้ที่ทำมาหากินพึ่งตนเองรอด มี
 ศีลมีธรรม มีความขยันหมั่นเพียร เป็นคนที่รู้จักอบายมุขที่มัน
 ชาญพรวดทำลายชีวิต มีเท่าไรไม่พอหรอก อบายมุขนี้มีเท่าไร
 ก็ไม่เหลือ มีเท่าไรก็หมดเนื้อหมดตัว มันดูมันกินมันมอมเมา
 ล้มละลาย ไม่เหลือ

เพราะฉะนั้นคนที่พ้นอบายมุขแล้ว ศีล ๕ บริสุทธ์
 ศีล ๕ นี้มีมรรคผลในกรอบของ“ศีล ๕”นะ เป็น“ศีลสัมปทา” คือ

บรรลู่ถึงผล ศีลที่บรรลู่ผล ไม่ใช่ศีลเฉพาะกายกับวาจาแค่นั้น แต่ศีลนี้ขัดเกลากิเลสเป็นอวิปปฏิสาร มีปามุชชะ มีปีติ มีปีสัสทธิ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ ข้อ ๑ เลย ก็มีตถียสูตร กับข้อ ๒๐๘ ด้วย ปฏิบัติ“ศีลเป็นกุศล ย่อมยัง ความเป็นอรหัตต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ” ปฏิบัติ“ศีล”อย่างสัมมาทิฏฐิ ก็จะถึงวิมุตติทีเดียว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไม่ใช่ตามที่สอนกัน ผิดๆว่า ศีลขัดเกลากายกับวาจาเท่านั้น ศีลมีผลขัดเกลาจิตด้วย เป็นผู้บรรลู่เป็น“ศีลสัมปทา” ไม่เชื่อไปดูในพระไตรปิฎกได้

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีศีล เป็น“ศีลสัมปทา” โสตาปัตตติยังคะ องค์ธรรมของโสดาบันคือ มีศีล ๕ บริสุทธฺิ ชื่อสัตย์ จึงเป็นคนไม่ ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดลูกเขาเมียใคร ไม่โลภโมโหสังเกน ควร อยู่ในฐานะของโสดาฯ แล้วก็ไม่พูดปด ไม่ดื่มน้ำเมา ไม่มี “อบายมุข” ศีลข้อ ๕ ไม่เมาในเรื่องอบายมุขทั้งหลายแหล่ ปิด อกายนั่นเอง โสดาบันนี้รู้กันดีว่าปิดอกบาย ไม่คลุกคลีเกี่ยวข้อง ไม่ไปยุ่งไปเกี่ยวเป็นสุขเป็นทุกข์ในขั้นอบายแล้ว ไม่สุขไม่ทุกข์กับ อกบายมุขแล้วจริง เลิกสุขเลิกทุกข์ อทุกข์มสุข เรียกว่าอสังสัคคะ ก็ได้ อสังคณิกะก็ได้ ไม่เอาแล้วอย่างโลกๆอย่างนั้น ไม่เกี่ยวข้อง ไม่สุขไม่ทุกข์กันแล้วในเรื่องอบาย อย่างนี้เป็นต้น ตั้งแต่ โสดาบันขึ้นไปนี้จะฐานะดีขึ้น เพราะเขาไม่ถูกอกบายมุขดูไป พิสูจน์ดูเถอะ ใครก็ตามที่รู้สึกตัวเองตกอยู่ในอบายมุข ตั้งใจ เลย เลิกละอบายมุขมาให้ได้ รับรองฐานะคุณดีขึ้นแน่ ถ้าคุณ ไม่ใช่คนขี้เกียจขี้คร้าน ขยันหมั่นเพียร พึ่งตัวเองรอดแน่ๆ

พุทธศาสตร์แก่นใจ → รวยได้

อาตมาทำงานด้านศาสนา มา ได้คนหลุดพ้นมาทางด้านนี้ เยอะ โอ้โฮ..มากมาย จนทุกวันนี้เป็นคนไม่มีอบายมุขกันทั้งหมู่บ้าน แต่ก่อนนี้กินเหล้า เมายา เล่นไพ่ เล่นโป เล่นหวย หวยใต้ดิน-บนดิน อะไรก็แล้วแต่ วุ่นวายไปหมด แต่ก่อนนี้ไม่รู้เรื่อง รู้ราวอะไรเลย สุขทุกข์อยู่กับอบายมุข ลำมะเลเทเมากัน ไหนท์คลับ สำเร็จสำราญ มหรสพการละเล่น เต็มรำ ร้องเพลง คาราโอเกะ แล้วเขาก็ผลาญพร้าทำลาย

คนที่มิปัญญา รู้แล้ว ก็ปฏิบัติตนจนเลิกละพวกนี้ หลุดพ้นออกมาได้ คนพวกนี้ปิดอบาย ขยันหมั่นเพียร เพราะฉะนั้น จะเหลือกินเหลือใช้ จะพอกินพอใช้ รู้จักสละ ขยันหมั่นเพียร มีสมรรถนะสูงขึ้นก็จะ “รวย” สูงขึ้นๆ

รู้จักกิน รู้จักใช้ ได้พัฒนาคุณธรรมตามลำดับ

แต่คนเหล่านี้ ถ้าปฏิบัติตนสูงขึ้น เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามีขึ้นไปเรื่อยๆ สกิทาคามีก็ลดโลภ ลดโกรธ ลดหลงลดอะไรที่เป็นกิเลสอยู่เรื่อยๆ ก็จะสูงขึ้น เจริญขึ้น ไม่หลงเสพสุข ไม่หลงติดยึดสุขในขั้นสูงขึ้นไป คือ เรื่องกาม เรื่องลาภยศสรรเสริญสุขโลกก็ยิ่งขั้นต่อมา โลกอึดตา ที่ยังมี จะเป็น

คนพอเพียง จะเป็นคนที่“ใจพอ” รู้จักพอ สันโดษจะสูงขึ้นเรื่อยๆ เรากินใช้แค่นี้ก็“พอ” กินแค่นี้ก็“พอ” มี“ไตรสิกขา”สูงขึ้น เป็น“ศีล ๘” อธิศีลสิกขาที่สูงขึ้น อธิจิตสิกขาที่สูงขึ้น อธิปัญญาสิกขาที่สูงขึ้น มีศีล ๘ ก็สภิกาคามี ศีล ๘ นี้กำหนดการกิน การใช้ กำหนดมหรสพ กำหนดท่าทางท่าทีสัปปะริยา มารยาท เรียกว่านัจจะ กำหนดคิตะ กำหนดสุมเสียงสำเนียง ไม่ให้เป็นแบบโลกีย์ กำหนดวาทิตะ คือกำหนดคำไพเราะ-คำควรพูด คำจา เสียงสำเนียงสำนวนอะไรต่าง ๆ นานาที่โลกเขามี นัจจะคิตะ วาทิตะ วิสุกะทัตสะนา สิ่งที่จะตกแต่งประดับประดาประดิษฐ์ ประดอยต่าง ๆ นานา คำนวณแล้วประมาณแล้วลดลงๆ การกิน ก็มีวิกาลโภชนากำหนดอาหารที่กิน มือที่กิน วันละเท่านั้นเท่านั้น มือ หนึ่งมือ สองมือแล้วแต่ ไม่กินจับกินจับ กินเล่นกินหัวปากไม่มีวินัย ไม่ดี ไม่ไปสุรุษสุร่าย ไม่กินทุกอย่างที่ขวางหน้า กินไม่มีประมาณ กินและ ใครเอามาให้กินหมด อะไรอร่อยๆ ไม่มีบันยะบันยัง ไม่ทำ มีโภชนะมัตตัตถัญญตา มีมัตตัตถัญญตา จ ภัตตัสสมิง มีการประมาณมีการกำหนดกรอบขอบเขตในการกิน การอยู่ มีการเรียนรู้ในเรื่องของกินของใช้ เครื่องบริโภคอุปโภค รู้จักกำหนด รู้จักพอ มีวิกาลโภชนา มีนัจจะคิตะ วาทิตะ มาลาคันธะ วิเลปนะธารณะ มัณทนนะ วิภูสณัญฐานา แม้แต่ความหลงใหญ่ หลงโต หลงมากหลงมาย อุจจาสยน มหาสยนา ต้องลดกันจริงๆ

วิสุกะทัตสะนา มาลา คันธ วิเลปนธารณะ มัณทนนะ วิภูสณัญฐานา สิ่งที่มีนสวयมนังามที่เราหลงติดหลงยึด สิ่งที่มีน

เป็นสถานะแห่งความหอมความเหม็น ที่ตักแต่งพอกทา กามารมณ์
กามคุณ ๕ ต้องฝึกตัดกิเลสในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส กันจริงๆ

ท่านจันทร์ : ในขณะนี้ท่านทั้งหลายกำลังฟังพ่อท่าน
อธิบายความหมายของ“คนรวย”ประเภทที่ ๒ คือ **คนรวยแบบ
บุญนิยม** เพราะว่า“คนรวย”ในความหมายที่พ่อท่านกล่าวถึงนี้
มี ๒ ประเภท คือ **รวยแบบทุนนิยม**และ**รวยแบบบุญนิยม** กำลัง
อธิบายอยู่ในขั้น**รวยแบบบุญนิยม**ถึงขั้นสกทาคามี สกทาคามี คือ
ลดโลภนำไปสู่เทียบเคียงกับการปฏิบัติศีล ๘ คือ โสตาปภูยั้งคะ
องค์คุณของโสดาบันนี้จะต้องมีศีล ๕ โสตาปภูยั้งคะ เรียกว่า
องค์คุณของโสดาบันนั้น มีศีล ๕ เป็นเครื่องกำหนด

สกทาคามีลดโลภ ที่พ่อท่านกำลังกล่าวถึง ก็หมายความว่า
ชีวิตของบุคคลผู้นี้ก็จะไม่มีส่วนสูญเสียไปกับบอขายมุข
หรือสูญเสียไปกับสิ่งบำเรอความสุขที่ไร้คุณค่าโดยประการทั้งปวง

พ่อท่าน : ไซ้ แม่แต่ในเรื่องของศีลข้อ ๓ ก็สูงขึ้นเป็น
พรหมจรรย์ พยายามลดละกิเลสกาม ถึงขั้นไม่มีคู่ฟัวตัวเมีย รู้
อยู่แล้วศีล ๘ ข้อที่ ๓ นี้ ไม่มีเรื่องเพศสัมพันธ์ พยายามลดละ
กาม ลดละกิเลสเหล่านี้จริงๆด้วย

เพราะฉะนั้น การกิน การใช้ อาหารการกินก็ลดลงมา
เป็นมือเดียวบ้าง วิกาลโภชนาก็จะสูงขึ้น ศีล ๕ อาจจะมีลดมา
๒ มือ หรือไม่กินจุบจิบ อาจจะเริ่มกิน ๓ มือ แต่ไม่กินเล่นกินหัว
ปากมีวินัยว่านั่งถ่อะ ส่วนศีล ๘ นั้น ลดลงมาจากจะกิน ๒ มือ
หรือมากิน ๓ มือก็แล้วแต่สถานะของบุคคล หรือเครื่องใช้
เครื่องสอย รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส กามคุณ ๕ ต่างๆ หรืออัสตา

ตัวตน ไม่ว่าจะโอฬาริกอัครตา สะสมทรัพย์สินเงินทองมากมาย โอฬาริกอัครตาก็คือยึดข้าวของสมบัติวัตถุอะไรเอามาเป็นเราเป็นของเราเยอะ เรียกว่าโอฬาริกอัครตา หรือว่ายึดพวกหมู่ยึดเพื่อนฝูง กินๆเล่นๆอะไรเยอะเกินไป ก็ละลดตัดลงมาๆ ที่จริงแล้วเป็นคนที่มีพัฒนาสูงขึ้น รายได้หรือผลผลิต ผู้นี้มีค่าแรงงาน ผู้นี้มีสมรรถนะในการผลิต ในการทำงาน จะเป็นการทำงานในด้านความรู้ ทางด้านฝีมือ ทางด้านความสามารถ ด้านใดก็ได้แล้วแต่ ค่าแรงงานได้มากก็เอาไว้น้อย เสียสละมากขึ้น ตัวเองก็กินน้อยใช้น้อยมากขึ้น แต่ไม่ได้ทรมานตนเองนะ อยู่กันอย่างมักน้อยสันโดษมากขึ้น ดีขึ้น เจริญขึ้น จนกระทั่งเข้าข่ายอนาคามี เป็นคนที่สละได้หมด สัมมาอาชีวะพັນระดับ “ลาภณะ ลาภัง นิชิคิงสนตา” ภาษาบาลีของพระพุทธเจ้า คือ สัมมาอาชีวะ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ถึง ๕ ชั้น คือผู้พັນมิจฉา ๕ มิจฉาข้อ ๑ กุหนา ข้อ ๒ ลปนา ข้อที่ ๓ เนमितตกตา ข้อที่ ๔ นิปเปลีกตา ข้อที่ ๕ ลาภณะ ลาภัง นิชิคิงสนตา ข้อที่ ๕ นี้ ต้องมีอาชีพทำงานไม่ต้องรับสิ่งตอบแทน พ้นจากการใช้ “ลาภแลกลาภ” พันการใช้ “แรงงานแลกลาภ” เป็นต้น คือสรุปรายๆข้อที่ ๕ ทำงานฟรี

คนที่ยังทำงานรับค่าจ้าง รับสิ่งแลกเปลี่ยน มีลาภแลก ลาภ ลาภแลกยศ ลาภแลกสรรเสริญ ลาภแลกกาม ลาภแลก อัครตาอะไรก็แล้วแต่ ค่าแรงงานเราแลกก็แล้วแต่ แลกลาภ แลกยศ แลกสรรเสริญ แลกโลกียสุข แลกกาม แลกอัครตา พวกนี้ยังไม่พ้นสัมมาอาชีวะข้อที่ ๕ ซึ่งลึกซึ้งสูงประเสริฐมาก กุหนานั้น โกงแหลก กินแหลก หุจริตแหลก ลปนานั้นมีการใช้คำพูด ใช้

ลีลาอารมณ์ ใช้การครอบงำทางความคิด ใช้ภาษาพูดเก่ง กล่อม
 เก่ง หลอกเก่ง พวกนักการเมือง พวกนักหากินทางธุรกิจใช้
 ภาษาหลอกลวง หลอกล่อมอมเมา แล้วก็ตั้งกฎตั้งเกณฑ์พวกนี้
 ไม่หยาบคายเหมือนกุงหนา ที่ทุจริตแท้ ปล้นกิน ชิงกิน โกงกิน
 อะไรดี ๆ ด้านๆ ส่วนลพนา นั้นใช้คารมใช้ความสามารถทางยุทธวิธี
 เพื่อที่จะเอาเปรียบเอาไรต์คนอื่น เลว หยาบ น้อยลงจากกุงหนา
 เท่านั้น ลพนาแปลว่าคำพูด ใช้เล่ห์คำพูด พูดเก่ง มีเทคนิค มี
 วิธีการ ในสังคมทุกวันนี้ซับซ้อนหลอกลวงด้วยคารมมีลี้กเลวมาก

ส่วนเนमितตกตานั้น ปฏิบัติธรรมแล้ว ลดละลงมาได้
 แล้ว แต่ตนเองยังทำไม่ได้สูง ไม่ได้มากยัง“เสี้ง” เนमितตก
 แปลว่า เสี้งโชค ยังเสี้ง ยังทำบกพร่องอยู่ ยังทำแล้วไม่บริสุทธิ์
 ยังทำไม่สำเร็จ ยังบกพร่อง ทำกลับไปกลับมาอยู่นั่นเอง ตั้งใจ
 ทำแต่แล้วก็ล้มอะไรอย่างนี้ เหมือนคนตลปตะแลง ตั้งหน้าตั้งตา
 ทำให้ดีขึ้น แต่ยังมีพลาดพลั้งบกพร่อง เรียกว่ามันยังกลับไปกลับมา
 ท่านไปแปลในพระไตรปิฎกว่า ตลปตะแลง ฟังแล้วน่าเกลียด
 แต่ที่จริงไม่ใช่ตลปตะแลงหรอก มันเป็นตัวเองยังไม่เต็มที่ยัง
 เสี้งอยู่บ้าง มันก็พลาดพลั้งได้บ้าง เพราะฉะนั้น“เนमितตกตา”นี้
 ก็สูงขึ้นมาจาก“ลพนา” ปฏิบัติธรรมสูงขึ้นๆไปเรื่อยๆ จนข้อที่ ๔
 สำเร็จบริสุทธิ์แข็งแรง พันมิฉฉาชีพข้อที่ ๔ ก็ไปขึ้น“นิเปเลกตา”
 ท่านแปลว่า มอบตนในทางผิด อันนี้แปลดี คนๆนี้มีอาชีพ
 สุจริตบริสุทธิ์แล้วสำหรับตน ไม่กินไม่โกง ไม่เอาเปรียบ ตนเอง
 มีความสุจริตดีเด็ดขาด แต่ตนเองยังไปทำงานอยู่กับคณะหมู่ที่เขา
 ไม่สุจริต ไปอยู่ในน้ำเน่าหนองเน่าในบริษัทเน่า เช่น บริษัทนี้ยัง

โก่งภาษี บริษัทนี้ยังหากินเอาเปรียบเอาไรด์ บริษัทนี้ยังเป็นโลกีย์ ยังไม่สุจริตบริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์นะ แต่เราก็ยังไปร่วมทำร่วม รายได้กับเขาอยู่ ยังเอารายได้ เอาเงินเดือนจากบริษัทที่เขา ยังไม่บริสุทธิ์อยู่ แสดงว่าเรายังมีสิ่งที่แปดเปื้อนอยู่ เราสุจริตเต็มที แต่เราก็ยังผสมผสานอยู่กับความไม่บริสุทธิ์เขา อันนี้สูงขึ้นไปอีก เพียงแต่ตนยังเกลือกกลั้วกับส่วนที่ไม่บริสุทธิ์ ยังมีต่างพร้อม

เพราะฉะนั้นคนที่มียัญญา มีภูมิธรรมสูงขึ้นแล้ว ก็จะพยายามให้ตนพ้นอาชีวะชั้น“นิปเปลีกตา”นี้ไป จะทนไม่ไหวหรืออก กับกลุ่มหมู่ที่ไม่บริสุทธิ์ อย่างพวกเรานี้เคยมีคนทำงานอยู่กับสังคม อยู่กับข้าราชการเลยนะ เขาโก่งเขากินทั้งกองเลย แก่ไม่กินอยู่คนเดียว แค่กิน ที่ไม่เลวเท่าโก่ง แก่ก็ไม่กินด้วย ซึ่งมันเป็น ธรรมชาติเลยนะ จะต้องมียืนโนนยืนนี่นอกจากสิ่งที่เป็นหลัก เกณฑ์ของกฎหมายแล้ว มีแถมต่างหาก มีกิน มีให้ นี่แกไม่เอา แกก็เป็นแกะดำอยู่ในฝูงข้าราชการตรงนั้น ทุกคนก็ว่าดี ใครก็รู้ว่าดี แต่มันดีข้ามหน้าเขาหมดเลย เขากินหมดเลย ทุกโต๊ะทุกเจ้า เขากินหมด แก่ไม่กินอยู่คนเดียว ก็ถูกกระแนะกระแหน ถูกจิ้ม ถูกว่า ถูกเสียดถูกสื้ออะไรอยู่ หนักเข้าก็อยู่ไม่ได้ มันอยู่ไม่ได้หรือก มันลำบาก จะทำยังไงพวกเขากิน เขารู้ว่าดี แต่เขาไม่ทำดี มัน โกงกันทั้งคณะ สังคมแบบนี้มีมัย คุณไปตรวจสอบดูก็แล้วกัน ในประเทศไทย คนนี้ ก็ต้องลาออกจากราชการมาทำงานส่วนตัว ทำงานส่วนตัวก็บริสุทธิ์ได้ แต่ยังรับลากแลกลามอยู่ ยังทำงาน รับเอาส่วนเกินเอากำไรเอาอะไรต่ออะไร รับลากแลกลามอยู่ อันนี้ ก็ยังไม่พ้นมิฉฉาชีพข้อที่ ๕ ลาภณะ ลาภัง นิชิคิงสนตา “อาชีวะ”

ข้อนี้สุดยอดเลย ใครพ่อก็เป็นผู้มี“สัมมาอาชีพ”สูงสุด ท่านทำงานฟรี ไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยน เช่น พระมาบวชแล้วต้องพนมิจฉาชีพข้อนี้ ไม่เป็นมือปิ่นรับจ้าง เทศน์เอาค่าภัณฑ์เทศน์ไม่ได้ นักบวชไม่เอาเงินทอง ตั้งแต่เป็นเณรแล้ว แต่พระทุกวันนี้... พุดไปเดี๋ยวอาตมาปากจะพาลำบาก ก็รู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหางเสียก่อน แต่จริงๆอาตมากล้าพุด เพราะว่าอาตมาอายุยาวพอสมควรแล้ว จะมาเอาตาย ก็ตายไปเหอะ ไม่เป็นไร อายุมันเลยเลข ๗๐ กว่าขึ้นไปแล้ว มันไม่ต้องห่วงหรอก

ส่วนตัว“จน” ส่วนกลาง“รวย” สังคมอยู่เย็นเป็นสุข

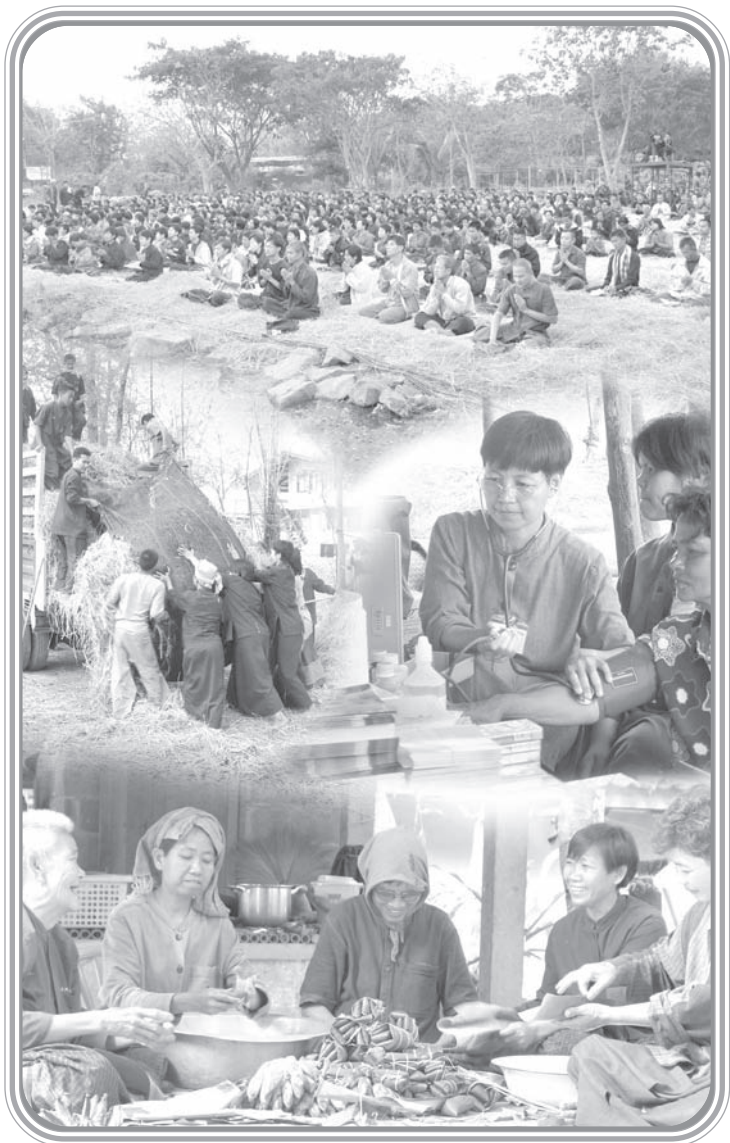
เพราะฉะนั้นผู้ที่ปฏิบัติธรรมพนมิจฉาชีพข้อที่ ๕ นี้แล้วจะเป็นผู้ที่ทำงานฟรี เป็นไปได้มั๊ย? เป็นไปได้ แล้วก็เงินไปแล้ว และก็มีตัวอย่างให้ดู ชาวอโศกพวกเรานี้ทำงานฟรีอยู่ในชุมชนของพวกเขาชาวอโศกนี้เยอะ ขอใช้คำว่าเยอะ เพราะในชุมชนของชาวอโศกทุกชุมชนเป็น**สาธารณโภคี** หมายความว่าทำงานแล้วไม่เอาเงินเป็นของตัวเอง ไม่มีรายได้ส่วนตัว ทำงานมาแล้วรายได้เข้ากองกลางหมด ทำงานฟรีในชุมชนกันทุกคน เป็นระบบสาธารณะ กินใช้ร่วมกันอยู่ในกองกลาง กินข้าวหม้อเดียวกัน ทรัพย์สินคงการใช้จ่ายกองเดียวกันหมด หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านใช้เงินกองกลาง ทุกคนทำงานไม่เอาเข้าพกเข้าห่อ เอาเข้ากองกลาง

มีคนข้างนอกมาทำงานในหมู่บ้านเรา เราก็ให้รายได้เขา ค่าจ้าง ค่าแรงงาน เราก็จ่ายเขา เขาเป็นคนนอกมาทำงานในหมู่บ้านเรา มีแทบทุกชุมชน ชุมชนราชธานีโอศก ชุมชนศิระระโอศก ปฐมโอศก สันติโอศก เขามาทำงานในนี้เราก็จ่ายเขาบ้าง จ่ายเขา แต่พวกเราในนั้นทำงานฟรี เอาเข้ากองกลางหมด แต่คนที่มาทำงานในเรา เราก็จ้างเขา เราช่วยเศรษฐกิจสังคมด้วย นี่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เพราะฉะนั้น **คนรวย** ในข้อที่ ๒ **แบบบุญนิยม** นี้ เป็น **คนรวย** ที่ลดกิเลส ถึงขั้นเป็นโสดาบัน เป็นสภิกษาคามี เป็นอนาคามี อนาคามีนี้หมายความว่า เป็นผู้ที่ไม่มีบ้านช่องเรือนชาน เป็นของตนเองแล้ว เป็นอนาคาริกชน หรือไม่มีทรัพย์สินศฤงคารแล้ว ไม่เหมือนชาวบ้านๆ หรือคฤหัสถ์ชาวบ้านปุถุชนสามัญแล้ว เป็นผู้ที่มั่นใจเกินกว่าคนสามัญเขาเป็น เป็นคนที่ไม่สะสมบ้านช่องเรือนชาน ทรัพย์สินศฤงคารก็ไม่มี เป็นอนาคาริกชน เป็นคนที่ไม่ต้องสะสมแล้วอะไรเป็นของตนเองแล้ว มอบชีวิตไว้กับสังคมที่ตนอยู่ด้วย มอบชีวิตไว้กับหมู่บ้าน เป็นต้น

สังคมสิทธิธรรมเป็นเครือญาติพึ่งพากันได้

อย่างหมู่บ้านของเรา คนทั้งหมดมอบชีวิตไว้กับหมู่บ้าน มีระบบ **สาธารณโภคี** กินใช้ร่วมกันอยู่ในนี้ เราเป็นคนมักน้อย สันโดษแล้ว ไม่เปลือง แล้วเราก็ทำงานวันหนึ่ง ถ้าคิดค่าตัว ค่าแรงงานเรา นี่มั่นใจเกินกว่าเรากินเราใช้ เรามีสมรรถนะ ไม่ได้

ชี้แจงชี้คร้าน ป่วยก็ดูแลกันไป คนดีคนไม่ป่วยก็ทำเพื่อทำเลี้ยง คนป่วยคนเจ็บคนแก่คนเฒ่า เพราะว่าในสังคมมันย่อมมี หนึ่งเด็กที่ทำมาหากินไม่คุ้มตน สองคนแก่ สามคนป่วย สี่คนพิการ ห้าคนไร้สมรรถนะ ๕ ประเภทนี้ไม่มีความสามารถที่จะทำกิน ทำใช้พอเลี้ยงตัว พวกนี้เราต้องเลี้ยงดูกันในสังคม มันมีอีกสองประเภทที่หน้าเขกเขบาลคือคนขี้โกงกับคนขี้เกียจอยู่ในสังคม คนขี้โกงกับคนขี้เกียจมันก็มีบ้างในสังคม ก็ไม่รู้จะทำยังไงก็พยายามปราบปรามอยู่ แต่ของเราที่มีน้อยเพราะเราปฏิบัติศีลธรรมกันจริง

เพราะฉะนั้นทุกคนก็จะไม่มาอยู่ในฐานะของคนขี้โกงกับคนขี้เกียจ ในสังคมเราจะพยายามไม่ให้เป็น แล้วเขาก็ละเว้นได้ เพราะฉะนั้นคนที่ไม่สะสมแล้ว ตั้งแต่อนาคตมี ภูมิธรรมถึงขั้นอนาคตามีจริง ไม่ต้องสะสมเงินทองข้าวของของตน เพราะฉะนั้นจะอยู่โดดเดี่ยวไม่ได้ ถ้าคุณไม่สะสมเงินทองแล้วคุณอยู่คนเดียว ถ้าล้มป่วยตายเลย ไม่รอดหรอก จึงอยู่ไม่ได้ ต้องมีสังคม ต้องอยู่กับสังคม ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาของสังคม มีระบบระเบียบ มีวินัย มีระบบชีวิต มีวิถีการดำเนินชีวิตอยู่กันอย่างเกื้อกูลกัน แบ่งงานแบ่งการกันรับ ใครถนัดอะไร ใครจะไปช่วยงานอะไร ก็ใช้ทำงาน คือเป็นงานของบริษัทเดียวกัน เหมือนกงสี ทุกอย่างเหมือนอย่างพี่น้อง ภราดรภาพกันทั้งหมู่บ้านเลย ส่วนจะมีการหลากหลายมีแยกครอบครัวบ้างก็ไม่มีปัญหาอะไร ครอบครัวเหล่านั้นเหล่านี้ก็ดูแลเลี้ยงดูกัน ก็เหมือนพี่เหมือนน้องกันไปหมดเลย เป็นเครือญาติกัน **สุดยอดแห่งภราดรภาพ**

เป็น**บุญนิยมเครือข่าย** มี**อิสระ**อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัส มี**อิสระเสรีภาพ** มี**ภราดรภาพ** มี**สันติภาพ** เพราะสังคมนี้สงบเรียบร้อย ไม่มีอาชญากรรม หมู่บ้านเราไม่มีอาชญากรรม อาตมาทำงานมาแม้จะแค่ ๓๐-๔๐ ปี แต่หมู่บ้านที่ได้ทำขึ้นมา ๑๐ กว่าปี อย่างมาก ๒๐ ปี เป็นหมู่บ้านที่ไม่มีอาชญากรรม ไม่ว่าจะเป็นอาชญากรรมทางกาม อาชญากรรมทางโทสะ พยาบาท ทำร้ายรุนแรง ไม่มี ถึงขึ้นศาล ขึ้นฟ้องตำรวจ ไม่มี เป็นอาชญากรรมไม่มี ตำรวจหมู่บ้านมีไว้เพื่อไล่ควายที่เข้ามากินพืชผักเท่านั้น ตำรวจในหมู่บ้านของเรามี ตำรวจบ้าน แต่ว่ามันไม่มีงานอะไรให้มาทำ มันไม่มีโกงมีกิน มีทุจริตตีหัว ลักขโมย มันไม่มี แม้แต่เมาสาระเพสาร์พัดมันไม่มี เหล้าขวดเดียวในหมู่บ้านก็ไม่มี บุหรี่มวนเดียวในหมู่บ้านก็ไม่มีใครสูบ มีเหมือนกันคนงานข้างนอกที่มาทำงานในหมู่บ้านเรา มาแอบสูบ เราก็บอกว่าอย่ามาทำประเจิดประเจ้ออยู่ที่นี่ คุณจะทำอะไรคุณเลี้ยงๆออกไปทำนอกเขต อย่ามาเอาโคตินมาพ่นอยู่ในนี้ ไม่เอา คุณเอาไปพ่นข้างนอก แต่เขาก็แอบ เอาละ เราก็ไปทำเป็นเครื่องเงินไปมันก็ไม่ไ้ได้ เขาก็แอบๆทำบ้าง แต่เขาก็รู้ เขาก็พยายามอยู่ อย่างนี้เป็นต้น

สังคมของเราเป็นสังคมแห่ง**“อิสระเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บูรณภาพ”** ซึ่งเราเห็น**“ความเป็นจริง”** ที่พวกเราเป็นได้ เราก็กำลังพิสูจน์อยู่ว่า จะเป็นได้ถาวรหรือไม่

สรุปแล้ว คนที่พัฒนาตนเองเป็นอารยบุคคลสูงขึ้นไปแล้ว นี่จะไม่มีเงินทอง ไม่มีเงินทองก็**“จน”**นะซี แล้วเรียก**“คนรวย”**ได้ไง? โอ้โฮ..เป็นลักษณะของ**“ลัทธิข้อนสภาพ”**แล้ว ภาษาบาลี

เรียกว่า ปฏินิสัสคคะ หรือสำนวนหนังกำลังภายในเรียกว่า “สูง
สุดคืนสู่สามัญ” **รวยสุด คือ จนสุด คนสุดรวย คือ คนสุดจน**
แต่ก็จริง มาเป็น “คนจน” สุดแล้ว มาอยู่ที่ระดับ “จน”
ไม่มีเงินทองทรัพย์สินศฤงคาร ไม่มีบ้านช่องเป็นของตนเองเลย
หมดตัวหมดตน **โอฬาริโกัตตา** ก็ละออก ไม่ยึดติดแม้แต่วัตถุ
สมบัติต่าง ๆ นานา ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา **มโนมยอัตตา** ก็ลดก็
ล้าง **อรุปอัตตา** ก็ละก็ล้างกันตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จิต
วิญญานที่ล้างกิเลสได้จริง ก็ไม่ยึดในอัตตาทั้งหลาย **ไม่ยึดตัวตน**
เป็นเราเป็นของเรา ไม่ยึดถือสิ่งใดว่า **เป็นของของตน** อมโม ไม่
ยึดเป็นเราเป็นของเรา น มัญญติ ในความเป็น “มม” ได้จริงๆ

“รวย” แบบบุญนิยม สู่ “จน” มหัศจรรย์

เพราะฉะนั้นผู้ที่สามารถละลดได้อย่างนี้เป็นธรรมชาติของ
พระพุทธเจ้า ต้องเรียนรู้อย่างถูกทางเป็นสัมมาทิฐิแล้วจะลดได้
อนาคาริกชนหรืออนาคามีภูมิขึ้นไปอย่างนี้ ก็เป็นคนที่มีความ
ประโยชน์อย่างเดียว **จนแต่รวย** เพราะเขาให้แก่สังคม มากกว่า
ที่เขาเอา เขาจะรวยอย่างเศรษฐกิจที่คนรวยทางทุนนิยมเขาก็รวยได้
แต่เป็นคนมีคุณค่าเป็นคนมีคุณธรรม เป็นคนสร้างสรรค์ ไม่ใช่เกียจ
ขี้คร้าน เป็นคนที่ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น เกื้อกูลโลกอยู่ มีสมรรถนะ
มีความรู้ความสามารถสร้างสรรค์ แล้วก็ขยันหมั่นเพียรศึกษา
พัฒนาตนเอง ทำงานอยู่ในสังคม เสียสละ ไม่ต้องสะสมเงินทอง
อะไรเลย อยู่รอดมั๊ย? รอดแน่นอน มีคนเคารพนับถือบูชาด้วย

ไม่ต้องกล่าวถึงออร์หันต์ แค่อนาคามีนี้ก็เหลือเกินแล้ว

นี่คือ “คนรวย” แบบบุญนิยม **รวยแต่จน** ก็ประหลาดดี ที่จริง “รวยคุณธรรม” รวยได้ถ้าจะรวย แต่เมื่อมี “ใจพอ” แล้วจริง จึงไม่ต้องมี ไม่ต้องสะสมเป็นของตน มีเป็นของทุกๆ คน ก็ช่วยกันสร้าง ช่วยกันดูแล ช่วยกันรักษาใช้สอยไป ไม่ซำกั้ตาย จากของเหล่านั้นไป คนที่อยู่ก็ใช้กันไปต่อ ไม่ต้องแบ่ง-ไม่ต้องแย่ง

ขณะนี้อาตมากำลังจะพัฒนาคนในระดับเป็นนักการเมือง ที่อยู่ในชั้นอนาคาริกะ อาตมามีคนในระดับทำงานฟรี เป็นคนไม่สะสมทรัพย์สินของค่าง ไม่สะสมบ้านช่องเรือนชาน อยู่ในหมู่กลุ่มสังคมชุมชนของชาวอโศกบ้างแล้ว เรามีพรรคการเมือง ตั้งพรรคมีคณะกรรมการบริหารพรรค มีสมาชิกพรรค กำลังพัฒนาตนเอง เป็นการเมืองที่จะขึ้นไปทำงานฟรี ไม่รับรายได้ และเลี้ยงตนเองอยู่กับสังคม อยู่กับหมู่ชุมชนเรา เลี้ยงดูกันได้ อุ้มชูกันได้ ทำงานส่งเสริมกัน ทำงานให้แก่ประชาชนอย่างไม่ต้องเอาเงินเอาทอง

ดูซิว่า จะทำได้มั๊ย? แต่ขณะนี้ยังไม่ได้ เพราะเข้าไปแล้ว กลไกหรือค้ายกลของการเมืองในระบบทุนนิยมโลกีย์แข็งเหลือเกินในขณะนี้ อาตมาเห็นใจรัฐบาล เห็นใจ คมช.(คณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ) มากเลย เพราะว่ามันสู้กับระบบที่เขา มีกันมาแข็งแรงแล้ว ที่อาตมาเรียกว่า “ค้ายกลการเมือง” แบบหนังกำลังภายใน มันเป็นค้ายกลที่สร้างไว้แล้ว ชับซ้อน ลึกลับ เล่ห์ร้าย มันเป็นอยู่ทั่วโลก มันมีมาแล้ว แล้วมันแยกแยะ เครือข่าย เครือแหของพวกอาตมา อาตมาเรียกเครือข่าย ว่าเครือแห เพราะว่

กลุ่มหมูของชาวอโศก มันจะสานกันอย่างปิรามิด ที่มีจอม มียอดสูง มีฐานอยู่ข้างล่าง มีชายที่สานกันทั้งข้างนอกข้างใน ไม่ใช่สานกันเป็นตาข่ายแค่แนวระนาบ มันเป็น Pyramidal Web เป็นเครือข่าย ที่เป็นข่ายมีทั้งรูปร่างเหมือนทรงแหหรือปิรามิด เชื่อมโยงกันซ้อนมวลมากกว่าข่ายตารางที่เป็นผืนแผ่น มันจะเป็นเหมือนปิรามิดมีทั้งภายใน ภายนอก มีทั้งเหนือนอกเหนือใน ประสานกันอยู่อย่างเป็นระบบ จากสูงมาหัดต่ำ จากยอดมาหาปลาย สัมพันธ์กันทั้งหมดเลยมาถึงฐานราก จึงเรียกว่าพีรามิดอลเว็บบอตา มาเรียกเป็นภาษาไทยว่าเครือข่าย คิดว่าละเอียดลออกว่า คำว่าเครือข่ายธรรมดา ก็ใช้ศัพท์นี้

ก็ขอบอกไว้ด้วย อย่างนั้นล่ะ ถ้าเผื่อว่าเราใช้เครือข่าย ความหมายเรามีเจตนาธรรมณ์ แล้วก็พากันทำไป พิสูจน์ไป

คนที่สามารถพัฒนาแล้วมารวมกัน ก็ช่วยกันทำงาน เสียสละ สร้างสรร มาลดกิเลสตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าให้ สัมมาทิฐิ ถ้าจริง..ก็ไม่เอาเปรียบเอาัดกัน ไม่แย่งกัน แล้วก็มั่นใจได้ว่าชีวิตไม่ต้องสะสม พันมิจฉาชีพข้อที่ ๕ พัน“ลาภณะ ลากัง นิชิคิงสนตา” ทำงานฟรี ไม่แลกแลกต่อแลก ไม่สะสมเงินทอง ไม่สะสมบ้านช่องเรือนชาน นอนที่ไหนก็ได้ เป็นคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชาน จะนอนก็ปักกลดไป มีมุ้งกาง ก็นอนที่นั่น นั่งที่นี่ สบาย เป็นคนเลี้ยงง่าย สุภระ ไม่ติด ไม่ยึด กินอยู่ง่ายๆสบาย เป็นคนที่ไม่เรื่องมาก เป็นคนสุภระ สุปีสะ อับปิจจะ สันตุฎฐิ สัลเลชะ ฐูตะ ปาสาทิกะ อปจยะ

วิริยารัมภะ เป็นคนที่ปรารถนาความเพียร ขยันหมั่นเพียร ไม่สะสม
 ปาสาทิกะเป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส คนชนิดนี้เป็น**“คนจน
 มหัตถรรย”** ไม่ยอมรวยแต่รวยได้ จะรวยก็รวยได้ จะมีสิบล้าน
 หรือเกินร้อยล้านประเมินดูตามอัตราของสังคมาว่าจะอยู่รอดมั๊ย
 ดูซิถ้าเอาเงินไปฝากแบงก์ไว้ ถ้ามีสัก ๑๐ ล้าน ดอกเบี้ยก็ตก
 เดือนหนึ่งตั้งสี่หมื่นกว่าบาท แล้วคนมักน้อยสันโดษจะไปกินหมด
 อะไรละ เดือนละสี่หมื่นกินใช้ไม่หมดหรอก อย่างเราทุกวันนี้เรา
 อยู่รอด ที่อาตมาอธิบายมาก็ขอเสริมอีกนิดหนึ่งว่าการกินน้อย
 ใช้น้อยและทำงานหรือขายขาดทุนให้แก่สังคมาเป็นหลักการของ
 ระบบ**บุญนิยม**ของเรา เราก็อยู่รอด ตรงกันข้ามกับ**ทุนนิยม**ที่ต้อง
 ขายเกินทุนจึงจะอยู่รอด แม้จะขายเท่าทุนเขายังอยู่ไม่รอดเลย
 เพราะเขาไม่ได้ตัดสิ่งไม่ควรตัด ส่วนบุญนิยมนั้นขายต่ำกว่าทุน
 เสียสละค่าแรงงานของตนเอง นั่นแหละ ที่มันไปลดต้นทุน เรา
 จึงขายต่ำกว่าทุนได้ อยู่รอด เสียสละ จนกระทั่งแจกฟรี

คุณค่าของเศรษฐกิจพอเพียง และ เศรษฐกิจบุญนิยม

เออละ เวลาจะหมดแล้ว อาตมาจะขอเชื่อว่า คนรวย
 ประเภทที่ ๒ ที่เป็น**“คนรวยบุญนิยม”**นี้คือ **อาริยบุคคล** ที่มี
 ปัญญามุ่งทางนิพพาน มุ่งมาละตัวละตนจนหมดตัวหมดตน แล้ว
 ก็ทำงานอยู่กับสังคมา เป็น**พหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ โลกา**

นุกัมปายะ เป็นคนที่**มีประโยชน์คุณค่าต่อสังคมมวลมนุษยชาติ** ที่บาหลีว่า **พหุชนหิตายะ** เป็นคนที่สามารถ**ช่วยมวลมนุษยชาติให้ เป็นสุข** บาหลีก็คือ **พหุชนสุขายะ** เป็นคนที่ **อุ้มชูโลกเกื้อกูลโลก อนุเคราะห์โลกอยู่** เรียกว่า **โลกานุกัมปายะ** นี่เป็นคำตรัสของ พระพุทธเจ้าที่ตรัสยืนยันกับพระอรหันต์ตอนที่ประชุมในวัน มาฆบูชา พระองค์ตรัสว่า เธอจงไป ไปเลย ต้องไปช่วยมนุษยชาติ ให้เข้าไปสู่เมือง ไม่ใช่ให้เข้าไปสู่ป่า อย่าไปหลงผิดไปอยู่ในป่า ใน เขา แต่ให้ไปในนิคม ไปช่วยมวลมนุษยชาติ เพราะศาสนาพุทธ ไม่ใช่ศาสนาแบบฤๅษีดาบส ที่เป็นศาสนาป่า ศาสนาไม่เอาสังคม เอาละ..พูดไปจะยาวความ เพราะฉะนั้นขอตัดบทตรงนี้ มาเข้าสู่ ประเด็นที่เราพูดถึงว่า คนรวยแบบที่ ๒ **รวยแบบบุญนิยม** นั้น เป็น คนรวยที่มี**ประโยชน์คุณค่าต่อสังคม**อย่างแน่แท้ แข็งแรง ยั่งยืน เพราะฉะนั้น**เศรษฐกิจบุญนิยม**นั้น จะพัฒนาสู่ความยั่งยืน ต่อไป ส่วน**เศรษฐกิจพอเพียง**นั้นก็มีความค่าที่จะเสริมตัวเองให้เป็น **อารยบุคคล**สูงขึ้นไปได้เรื่อยๆ แล้วจะเป็นคนช่วยประเทศชาติอย่าง ยั่งยืนได้ เช่นเดียวกับ**เศรษฐกิจบุญนิยม** คนที่เข้าข่าย**“เลิกจน”** ที่เป็น**เศรษฐกิจพอเพียง** ผู้**“เลิกจน”**และแม่เราจะ**“รวย”**ได้เราก็ไม่ยอมรวย เราก็เอาแค่**“เลิกจน”** เราไม่เข้าข่าย**“คนรวย”** ไม่ยอมรวย สร้างสมรรถนะตนเองให้สูงๆ เจริญขึ้นไป คนที่เลิกจนแล้วไม่ยอมรวย รู้จักพอ กำหนดให้ตัวเองเป็นคนมีก้น้อยสันโดษ กล้าจนมาเรื่อยๆ กระทั่งพัฒนาเป็นอารยบุคคลสูงขึ้นมา ก็จะเป็น **“คนจนมหัศจรรย์”** หรือ**“รวยพอแล้ว”**เป็นที่สุด

ส่วน“คนรวย”ที่รวยไม่เข้าข่าย**เศรษฐิกิจพอเพียง**เลย แม้คุณจะใช้ข้อสัจธรรมสุจริตทำมาหากินในระบบทุนนิยม รวยไม่เสร็จ รวยไม่จบ คุณไม่ค่อยสละออก **ไม่พอ** ไม่รู้จักจบจักหยุด **ไม่ลด** **ความรวย** มีแต่รวยไปเรื่อย คนๆนี้ก็ยังไม่ได้ช่วยสังคมหรอก

เพราะฉะนั้นประเภทที่“รวย”อย่างซิบหายเลย ตามที่ อาตมากล่าวแล้ว ทุจริตเชิงนโยบาย ผลประโยชน์ทับซ้อน หรือ ว่าออกกฎเพื่อชดคำโต หรือออกกฎเพื่อเราจะได้ชดคำใหญ่ นี่ เขาก็ทำแล้ว แต่พวกนี้เป็นพวกที่ทำให้บ้านเมืองซิบหาย เลวร้าย ไม่ดีไม่งามเลย ผู้มีแต่“รวยไม่เสร็จ”พวกนี้

อาตมาก็ได้พูดถึงลักษณะ**คนจน คนเล็กจน** และ **คนรวย** แบ่งออกไป และขยายความ พอสมควรแก่เวลาแล้ว

ท่านจันทร์ : ขอท่านทั้งหลายจงมีส่วนในการฝึกฝน ตนเองเพื่อเป็นบุคคลประเภท**อโม** ฟังๆอาจจะรู้สึกแปลกๆหู อโมก็คือไม่มีการยึดเป็นเรา เราจะบำเพ็ญชีวิตแบบสาธารถโภาคี ไปสู่บุญนิยมแบบเครื่องญาติ ซึ่งจะทำให้เรามีชีวิต**รวยแบบบุญนิยม** ไม่ใช่**รวยแบบทุนนิยม** ถ้าจะถึงขั้น**เศรษฐิกิจพอเพียง**ก็เป็น คน“เล็กจน” **ขั้นที่ ๓** คือ **รวยก็รวยได้แต่สมัครใจที่จะไม่รวย** เป็นคนที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ แบ่งปัน

ต้องกราบขอบพระคุณพ่อท่านที่กรุณาเสียสละเวลาให้ อรรถาธิบาย**คนจน คนเล็กจน** และ**คนรวย** ในความหมายต่างๆ โดยละเอียด

ขอกราบนมัสการด้วยความเคารพครับ

